

GÖNÜL DAMLALARI

ŞİİR VE DENEME

İSTANBUL İL
MİLLÎ EĞİTİM
MÜDÜRLÜĞÜ

MUSTAFA YEŞİL İMAM HATİP ORTAOKULU

'Bu kitap, İstanbul İl Milli Eğitim Müdürlüğü'nün 'Geleceğin Yazarları' projesi kapsamında Mustafa Yeşil İmam Hatip Ortaokulu öğrencileri tarafından yazılan ve komisyonca uygun bulunan eserlerden alınarak hazırlanmıştır.'

KİTABIN ADI

GÖNÜL DAMLALARI

İMTİYAZ SAHİBİ

METİN ÖRÜN

EDİTÖR

YEŐİM KURT

KOMİSYON

ESRA KASAR

FATİH YAVUZ

DÖNDÜ BOZKUŐ

İLETİŐİM

ADRES:

BARBAROS HAYRETTİN PAŐA MAHALLESİ 1072/2 NO:3
GAZİOSMANPAŐA/İSTANBUL

TELEFON : 212 538 19 28

SOSYALMEDYA

<https://mustafayesilihoo.meb.k12.tr>

Facebook - @myesiliho

X - @myesiliho

Instagram - @myesiliho

Youtube - @myesiliho

MART 2024
İSTANBUL

İCİNDEKİLER

1. ANLATILAMAYANLAR- **ESMANUR ÖNAL 8/D**
2. **ESKİ HARABE EVİN SIRRI - AYŞE BETÜL YAPÇA 5/F**
3. **BAĞIMLI OLMA MUTLU OL - SEVDE AKGÜR 7/C**
4. **BAĞIMLI OLMA YARARLI OL - AYNUR MEMİŞ 7/C**
5. **BİR SİLGİ- MELİSA NİL BEYHAN 8/G**
6. **KİTAP YOLU- ZEHRA NAZ GENCER 7/E**
7. **FİLİSTİN SAVAŞI- ZEYNEP ECE ANALAY 7/F**
8. **GİZEMLİ ARAYIŞ- RAVZA GÜNGÖR 7/F**
9. **GİZLİ BİR KAPI- DEREN ORHAN 7/F**
10. **İMAM HATİPLİ OLMAK DEMEK- AZRA BETÜL YARDIMCI 5/F**
11. **İMAM HATİPLİM- FATMANUR GÜNEŞ 8/C**
12. **İNSANDIM- MELİSA NİL BEYHAN 8/G**
13. **KARDEŞLİK- SEVDE AKGÜR 7/C**
14. **HAYAT- ZEYNEP AVCİ 7/F**
15. **KÜÇÜK BİR ÇOCUĞUM- MELİSA NİL BEYHAN 8/G**
16. **TUHAF SOLUCAN KASABASI-HAFSA NAZ BENZEROĞLU 7/F**
17. **SESSİZ ÇIĞLIKLAR- MELİSA NİL BEYHAN 8/G**
18. **TABİB ONARMAZ YARALAR- ZEYNEP SALİHA GEDİKLİOĞLU 8/H**
19. **ZEYTİN GÖZLÜ ÇOCUKLAR- ZEYNEP SALİHA GEDİKLİOĞLU 8/H**
20. **YOKSUN EY NEBİ!- ZEYNEP SALİHA GEDİKLİOĞLU 8/H**
21. **DOĞAMIZ- ZEYNEP YILDIRIM 6/B**
22. **ŞEHİDİMİN ARDINDAN- ZÜLAL YAREN YILDIRIM 7/A**
23. **BU BAYRAM BAŞKA BAYRAM –ELİF NUR BEYAZ 8/E**
24. **KİMİM BEN?- ELİF ECRİN KAYKUN 7/F**
25. **UMUT -BETÜL NAYIR 7/A**
26. **VATAN SEVGİSİ- MERYEM MEMİŞ 6/I**
27. **İYİLİĞİN ANAHTARI -NEHİR AKYOL 8/G**
28. **MEMLEKET HAVASI -İPEK AKYOL 6/B**
29. **RAMAZAN NEDİR? HÜMEYRA CEMRE TÜRK 7/F**
30. **MERHAMET-FEYZA GÜNGÖR 8/C**
31. **BANA KUDÜS'Ü ANLAT -AZRA BETÜL YARDIMCI 5/F**
32. **İMAMHATİPLİSİN SEN - ZEYNEP SALİHA GEDİKLİOĞLU 8/H**

ÖN SÖZ

Değerli Okuyucular,

İl Milli Eğitim Müdürlüğü tarafından başlatılan ‘Geleceğin Yazarları’ projesi adına okulumuz öğrencileri tarafından yazılan eserleri takdim etmekten onur duyuyoruz.

Okulumuz, ‘Her bir öğrenci bir dünyadır.’ bilinciyle öğrencilerin yeteneklerini ortaya çıkarmaları doğrultusunda hareket etmeyi görev bilmiştir. Eğitim- öğretim faaliyetlerimiz; akademik başarının yanında her daim düşünen, üreten, yazın dünyasına aşına olan; milli ve manevi değerlere saygılı bireyler yetiştirmeyi hedefliyor ve bu yolu kağıda, kaleme dokunan her öğrencimize öğretmenlerimizin verdiği destekle, umutla arşınıyoruz

Yazı, duygu ve düşüncelerin toplamından fazlasıdır. Bir dilin, kültürün geleneklerin devamıdır. Yeryüzünde insan olarak var olabilmenin en önemli şartlarından, geçmişle ve geleceğimizle olan kopmaz bir bağıdır. Dolayısıyla bu projeye; yaşı, cinsiyeti ne olursa olsun çocuklarımızın kendileriyle ve dünyayla olan bağlantılarında bir ortak yol bulmalarını görmenin mutluluğu içerisindeyiz. Bir kültür arşivi olarak geleceğin nesillerine kalacak olan bu çalışma, umarım bu uğurda emek veren herkese örnek olur.

Biz bu süreci işlerken öğrencilerimizin heyecanını gördük, onların yaratım süreçlerine dahil olduk, en önemlisi içlerindeki ışığa yürüdük.

Geleceğin yazarlarına okulumuz adına teşekkür eder, içlerindeki aydınlık yolculuğa yol olmayı dileriz.

Metin ÖRÜN

Okul Müdürü

ANLATILAMAYANLAR

Yine evvelden kalma acılar,
Çekik gözlerden süzülen
Duru su damlaları,
Yer çekimine karşı koyamıyor.

Anlatılanlara karşı mahzun tebessümler,
İçinde çokça hüsrân bulunduran,
Gözler bir imtiyaz beklerken,
Kalpler yanlış kapılarda gezer.

Anlatılamayan hecelerim,
Yanlış kalplerde anlam bulmaya çalışırken
Buğulu gözleriyle ağlıyor kalbim,
Hecelerim yalnız senin lügatında anlam buluyor.

Kum tanelerinde akıp giden zamanım,
Senin ardınca suretliyor,
Keşke anlatılabilse bu avarelik,
Keşke anlaşılabilse şu divanelik.

ESMANUR ÖNAL 8/D

ESKİ HARABE EVİN SIRRI

Mert ile Bahadır anaokulundan beri arkadaşı ama çok yaramazlık yaparlardı. İlkokula geldiklerinde aynı okulda ama farklı sınıflara yazıldılar. Aynı sokakta oturdukları için okula beraber gider, beraber gelirlerdi. Bir hafta sonu top oynarken topları yan sokağa kaçtı. Beraber topu almaya gittiler. Bir de ne görsünler, eski harabe evin bahçesine kaçmıştı topları. O evde uğursuzlukların olduğunu duymuşlardı. Ve bir de hazineden bahsediyorlardı. Uğursuzluk denmesinden çok korkuyorlardı. Ama topu almaları lazımdı. Girdiler ve korkuyla topu alıp sokaklarına koştular. Epey korkmuşlardı. Mert: “Bahadır oradan kaçtık ama sence orada ne vardı?” diye sordu.

Bahadır: Bilmiyorum, diye yanıt verdi. Çok korktukları için hemen evlerine gittiler. Ertesi gün yine sokakta oyun oynarken birkaç çocuğun konuşmasına kulak misafiri oldular. Çocuklardan biri: ‘Biliyor musunuz, yan sokaktaki eski evin harabe evin içerisinde hayaletler yaşıyormuş. Orda bir tane hazine varmış. Kimse oraya girmeye cesaret edemezmiş.’ dedi. Başka biri: ‘Öyle mi, o hazine ne acaba çok merak ettim, oraya girmek istiyorum. Ama çok korkuyorum.’ dedi. Diğerleri de onu onayladı. Bahadır eve gitmek istediğini söyledi. Mert:

-Tamam git ama neden gidiyorsun onu söyle bari...

Bahadır:

- Anlatılanlardan korktum biraz eve gidip bunları düşüneceğim. Yarın okuldan sonra görüşürüz.
Mert:

- Tamam, görüşürüz dedi. Bahadır eve gitti. Mert de sıkılıyorum diye eve gitti. Bahadır eve gidince kardeşiyle oyun oynadı, ödevlerini bitirdi, resim yaptı. Annesinin sofrayı kurmasına yardım etti. Ama bu hazine konusunu da merak etmiyor değildi. Bu konuyu babasına sormak istedi. Ama babası ne derdi bilmiyordu. En iyisi hazine ne demek onu sormaktı.

- Babacığım hazine ne demek?
- Oğlum bunu herkes farklı düşünebilir. Mesela bilgi de bir hazinedir. Kültür de kitaplar da bir hazinedir. Ama bu zamanda herkes hazine lafını ya para ya altın ya da mücevher olarak düşünüyor. Hem sen bunu neden sordun bakalım?
- Yok babacığım aklıma takıldı o yüzden sordum.

Yemeklerini yemeye devam ettiler. Bahadır yatmadan önce biraz oyun oynadı sonra resim ve boyama yaptı. Uyku saati gelince dişlerini fırçaladı ve kitap okuyup uyudu. Ertesi gün okuldan sonra Mert ile Bahadır haberleşip sokağa çıktı. Bahadır Mert’e babası ile konuştuklarını anlattı. Mert: Baban anlamamıştır değil mi? diye sordu.

-Bence anlamamıştır diye cevap verdi, Bahadır.

-İnşallah, dedi Mert.

Daha sonra diğer arkadaşları ile saklambaç, yakan top, ebelemece gibi oyunlar oynadılar. Sonra eve gittiler. Bahadır eve gidince harabe evin içerisinde ne olabileceğini düşündü. Sandığın önünde onu koruyan hayaletler, sandığın içinde ne olduğuna dair bir sürü düşünceler sardı Bahadır’ı. Sonra bu düşüncelerinden korktu biraz. Evde ne olduğunu çok merak ediyordu. Ama cesarete edemiyordu. Akşam oldu. Bahadır kardeşi ile oyun oynadı. Akşam konu tekrar aklına geldi. Sandıkta neler olduğunu düşündü. Bunları düşünürken de uyuya kaldı. Ertesi gün okula gidince Mert’in öğretmeni derse geldi. Tamda Türkçe dersiydi. Türkçe dersinde öğretmenine uğursuz ve hayalet kelimelerinin anlamını sorabilirdi. Mert: ‘Öğretmenim, uğursuz ve hayalet kelimelerinin anlamı nedir?’ diye sordu. Öğretmen:

-Uğursuz, kendinde uğur bulunmayan demek; hayalet, gerçekte var olmadığı halde kimi zaman görüldüğü sanılan cin, peri, hortlak gibi düşsel görüntüler demek Mert, dedi öğretmeni. Mert teneffüste Bahadır’ın yanına gitti. Öğretmenin söylediğini anlattı.

Çok meraklandılar ama hafta içi gidemezlerdi, hafta sonu gidebilirlerdi. Hafta içi hem okul hem de dersleri vardı. Bu yüzden hafta sonuna kadar bekleyeceklerdi. Hafta içi geçmek

bilmiyordu.Sonunda cuma günü olmuştu. Artık gidebilirlerdi. Mert ile Bahadır buluştular. Söze ilk Mert başladı.

-Bahadır ne dersin gidelim mi artık?

-Mert ben orayı çok merak ediyorum ama çok ta korkuyorum. Orada kayıp olursak bizi kim bulur?

-Haklısın ama günlerdir bu anı bekliyoruz. Bugün düşünelim yarın haberleşiriz.

-Tamam yarın görüşürüz.

Mert'te görüşürüz dedi ve eve gittiler. Evde ikisinin de aklında tek bir şey vardı.

‘‘O eve girsek mi yoksa girmesek mi?’’

Ertesi gün buluştular ve gitmeye karar verdiler. Giderken sokağın başında yavru bir köpek gördüler. Bir anda gidecekleri yeri unuttular. Yavru köpeğe araba çarpmıştı, kimse görmüyordu. Köpeği hemen kucaklarına alıp veterinerine koştular. Veteriner Ömer Bey:

-Çocuklar köpeği tam zamanında getirmişsiniz yoksa daha kötü olabilirdi, dedi. Mert ile Bahadır kendileri ile gurur duydular. Ömer Bey'e: -Köpek bizim olabilir mi? diye sordular. Ömer Bey:

-Seve seve tabii ki olabilir. Ama önce aşılarını yapalım iyileşme süreci boyunca haftada iki kere veterinerine getirmeniz gerekiyor, dedi. Mert ile Bahadır mutlulukla Tamam, dediler. Yavru köpeğe bir isim bulmaları lazımdı. Bahadır: Karabaş olsun, dedi. Mert: -Ama neredeyse bütün köpeklerin ismi Karabaş başka isim bulalım, dedi. Düşündüler, düşündüler ama akıllarına bir isim gelmiyordu. İsim işini bir kenara bıraktılar. Bir hafta olmadan veterinerine köpeğin yanına gittiler. Köpek çok iyi gözüküyordu. Çok mutlu oldular. Hemen eve gidip köpeğe kulübe yaptılar. Bahadırların evi bahçeliydi. Kulübeyi bahçeye yerleştirdiler. Kulübe çok sağlam gözüküyordu ve soğuk almaması için her şeyi düşünmüşler ona göre yapmışlardı. Annelerine olup biteni anlattılar. Anneleri de çocukları ile gurur duydular. Markete gidip mama aldılar. 3 paket de ödül maması aldılar. Köpek için oyuncaklar almayı da unuttular. Sonunda köpek iyileşmişti.

Artık köpeği evlerine götürebilirlerdi. Aralarında bir tartışma çıktı köpek kimde kalacaktı. Sorun buydu. Aralarındaki tartışma çok sürmedi. Sonunda son noktayı koydular. Köpek sırayla kalacaktı. İlk Bahadır'da kalmasına karar verdiler. Zaten her zaman köpeği görebilirlerdi. Okula gittiklerinde arkadaşlarına köpek macerasını anlattılar. Arkadaşları köpeği çok merak ettiler. Görmek istediler. Anneleri ile konuştular Bahadır'ın annesi arkadaşlarını ağırlayabileceğini söyledi. Fakat Mert'in annesi hamile olduğu için ağırlayamayacağını söyledi. Mert üzülmüştü. Ama yine de sevinçliydi. Çünkü Bahadır'ın annesi kabul etmişti. Hemen hazırlıklara başladılar. Ertesi gün arkadaşları gelecekti. Mert ile Bahadır, Bahadır'ın annesine yardım ediyordu. Ertesi gün bütün arkadaşları Bahadır'ın evinde toplanmıştı. Sohbet ettiler, hazırladıkları yiyecekleri yediler ve çok eğlendiler. Sırada köpeklerini arkadaşlarına göstermek vardı. Köpekleri dışarı çıkınca arkadaşlarından Ömer:

-Aaa! Sımsiyah bence adı Zeytin olsun dedi. Mert ile Bahadır bu ismi çok sevdiler ve köpeklerinin isminin Zeytin olmasına karar verdiler. Zeytin ismini duyunca zıplamaya başladı. Köpekleri sanırım bu ismi çok sevmişti. Arkadaşları eve gitti. Mert bu akşam Bahadırların evinde durmak için annesinden izin istedi. Annesi izni verdi. Bahadır ile Mert çok sevindiler. Çünkü bu akşam en sevdikleri dizi Barbaroslar Akdeniz'in Kılıcı başlayacaktı. Bunun için mısır patlattılar. İçecek hazırladılar. Yemek saati geldiğinde yemeklerini yediler ve diziyi açtılar. Dizi daha yarısına gelmemişti. En heyecanlı yerinde elektrikler kesildi. Çok üzüldüler. Ayrıca çok korkuyorlardı. Çünkü çok karanlıktı. Çok zor bir şekilde ayağa kalktılar. Birden Mert'in ayağı bir yere takıldı ve düştü. Acı içinde ağlamaya başladı. Bahadır'ın annesi Fatma Hanım elinde lamba ile geldi. Mert'i koltuğa yatırdı. Bahadır'ın babası Ali Bey hemen arabayı hazırladı. Mert'i hastaneye götürdüler. Bahadır çok üzülmüştü. Arkadaşı acı çekerken onun yapabileceği hiçbir şey yoktu. Babası ve annesi Mert ile ilgilendiği için onun küçük kardeşi Derya'ya

bakması gerekiyordu. O yüzden hastane bahçesinde beklediler. Derya beş yaşındaydı. Anaokuluna gidiyordu. Derya abisine:

- Abi Mert abiye ne oldu? diye sordu. Bahadır:

- Ayağını çarptı tatlım sanırım ayağı kırıldı. Yoksa bu kadar ağlamazdı. Çok üzülüm dedi Derya. Bahadır kardeşine sarıldı. Bende üzülüm tatlım dedi. O sırada Mert'in anne ile babası geldi. Sanırım babası onlara da haber vermişti. Fakat Mert'in annesi Sevgi Hanım karnını tutuyordu. Acaba bebek mi geliyordu. Bunların cevabını birazdan öğrenebilirdi. Neredeyse bir saat olmuştu. Bahadır'ın annesi ve babası arabayla geldi. İkisi de üzgün gözüküyordu. Bahadır, anne baba Mert iyi mi? Diye sordu. Annesi:

- Bahadır arkadaşının sağ ayağı kırılmış. Bir ay alçıda kalması gerekiyor, diye cevap verdi. Bahadır üzüntüden ne diyeceğini bilemedi. Mert'in yanına gitti,

- Çok geçmiş olsun Mert inşallah çabuk iyileşirsin dedi. Mert:

-Teşekkür ederim Bahadır. Senden bir isteğim olabilir mi? diye sordu. Bahadır:

-Elbette ne istersen yapmaya hazırım dedi.

- Öğretmenime ve arkadaşlarıma durumumu anlatıp öğretmenimden günlük ödevlerimi alıp her gün bana getirebilir misin? Dedi.

-Tabii ki, seve seve, dedi Bahadır.

-Teşekkür ederim, Bahadır. Seni çok seviyorum, iyi ki seni tanımışım ,iyi ki benim arkadaşımısın, dedi. O sırada doktor odaya girdi Mert'in ayağını kontrol etti. Sonra Mert'i taburcu edebileceklerini söyledi. Mert çok sevinmişti. Değnekle yürümesi gerekiyordu. Bunun için üzülüyordu. Bahadır'ın babası Doktor ile konuşurken. Bahadır arkadaşının evde sıkılmaması için çözüm aramaya başladı. Film izleyebilirdi. Ama çok fazla ekrana bakarsa gözleri bozulurdu. Aklına bundan başka bir sürü fikir geldi. En son kitap okuyabilir dedi. Mert de kitap okumayı çok severdi zaten. Mert Bahadır'a:

-Bahadır ben bir ay boyunca yürüyemeyeceğim, okuluma gidemeyeceğim. Zeytin ile oynayamayacağım diye söylendi. O sırada tekerlekli sandalyede bir kız geçiyordu. Kontrole gelmişti. Kız:

- Merhaba benim adım Nehir. Konuşmanıza kulak misafiri oldum. Senin adın Mert galiba. Sen sadece bir ay boyunca yürüyemeyeceksin. Ben ise ömür boyu yürüyemeyeceğim. Ben de ilk zamanlarda senin gibi çok üzülüm. Ne yaparım ben sıkıntıdan patlarım diye düşündüm ama sonradan aklıma bir sürü fikir geldi. Biliyor musun ben bir sürü hikaye yazıyorum. Kim bilir belki bir gün çok iyi bir yazar olurum. Hem sen de bir ay sonra istediklerini yapabileceksin. Üzülmene gerek yok, dedi. Mert kızın söylediklerinden sonra hatasını anladı. Nehir haklıydı. Onun gibi bazı insanlarda ömür boyu yürüyemeyecekti. O ise bir ay yürüyemeyecekti. Nehir'e:

- Çok haklısın Nehir, söylediklerin bana çok iyi geldi ,çok sağ ol seninle tanıştığımıza çok memnun oldum, dedi. Buralara yakın mı oturuyorsun? Diye sordu.

-Evet evimiz buraya çok yakın, dedi. Nehir:

-Peki, sizin eviniz buraya yakın mı?

- Bizim evimiz de buraya yakın sayılır ama arabayla geliyoruz. Yürüyerek gelmemiz yarım saati buluyor dedi Bahadır. Mert in Nehir'e sorması gereken sorular vardı. Mert:

-Nehir evde neler yapıyorsun ?

Hikaye yazıyorum, resim yapıyorum, kitap okuyorum, puzzle yapıyorum, çizgi film izliyorum, film izliyoruz, belgesel seyrediyorum. Nehir'i annesi çağırdı. Nehir Mert ile Bahadır'a veda edip gitti. O sırada Bahadır'ın anne ve babası odaya girdiler. Mert'in annesinin sancıları başlamıştı. Sanırım oğlu içinde çok telaşlanınca sancuları biraz erken başlamıştı. Bu yüzden Mert'in anne ve babası hastanede kaldılar. Bahadır'ın babası Mert'i de alıp arabaya bindirdi kendi evlerine götürdü. Eve gider gitmez Mert'i Bahadır'ın yatağına yatırdılar. Mert'in ağrıları olduğu için uyuyamıyordu. Ağrı kesicisini içtikten sonra rahatladı ve uyudu. Ertesi gün Bahadır'ın öğretmeni izinli olduğu için bahadırın okulu yoktu. Mert ile kitap okudular film izlediler. Bahadır'ın babası onları araba ile dışarı çıkardı biraz gezdirdi ve dondurma aldı. Eve

döndüler. Günün kalan kısmı nasıl geçer diye düşünüp durdular. Resim yapmaya karar verdiler. Resim yapmaya başlamadan önce kapı çaldı. Gelen Mert'in teyzesiydi. Bebek doğmuştu ve annesi bir süre hastanede kalacaktı. Teyzesi Mert'i almaya gelmişti. Mert kardeşi olduğu için çok heyecanlanmıştı, erkekti kardeşi, onu çok merak ediyordu ama eve gelene kadar göremeyecekti. Bu yüzden üzgün bir şekilde teyzesiyle, Bahadır'a ve anne babasına teşekkür edip vedalaştı. Evlerine gitti. Bahadır'ın kardeşi Derya gün boyu abisiyle vakit geçiremediği için Bahadır'a küsmüştü. Bahadır bütün gün kardeşinin gönlünü almaya uğraştı. Sonunda tatlı tatlı konuşması ile kardeşinin gönlünü almayı başardı.

-Evimizin prensesi, benim güzel, minnak, minnoş kardeşim. Mert abinin ayağı kırık diye onunla ilgilenmem gerekiyordu. Gel seninle sarılalım barışalım dedi. Derya koşarak abisinin yanına geldi. Sarılarak

Barıştımmm! diye bağırdı. Bahadır Mert'i çok merak ediyordu ama saat çok geç olmuştu. Uyuması gerekiyordu. Oda öyle yaptı. Ertesi gün arkadaşları okulda Mert'i sordu. Bahadır Mert'in başından geçenleri anlattı. İlk teneffüs Mert'in öğretmeninin yanına gitti. Mert'in durumunu anlattı ve ödevlerini alabilir miyim? diye sordu. Mert'in öğretmeni son teneffüs gel ödevleri vereyim, dedi Bahadır'a. Bahadır sınıfına geri döndü. Bahadır her zamanki gibi derslerini güzelce dinledi. Önemli yerlerini not aldı. Son teneffüs Mert'in ödevlerini aldı. Çıkınca hemen eve gitti. Üstünü değiştirdi. Çantasını yerine koydu. Güzelce yemeğini yedi. Sonra annesinden izin alıp Mertlere gitti. Mert'e teyzesi bakıyordu. Mert'e okulda olanları anlattı. Ödevlerini verdi. Bahadır kendi ödevlerini de getirmişti. Ödevlerine göz gezdirdiler. Birazını yaptılar kalanını bıraktılar. Akıl ve zeka oyunu oynadılar. Çok hareketli oyunlar oynamadılar. Mert'in bacağı kırık olduğu için acıyabilirdi. Sohbet ettiler. Mert'in teyzesi onlara kuruyemiş tatlı meyve suyu gibi atıştırmalıklar ikram etti. Bahadır Mert'e dün kardeşiyle yaşadığı küslük olayını anlattı. İki de çok güldü. Dün yapamadıkları resmi de bugün yaptılar. Bahadır at resmi Mert meyve tabağı resmi çizdi. Bahadır'ın ödevleri bitmemişti. Hem de annesine kardeşine bakacağım diye söz vermişti. Eve gitti. Ödevlerini tamamladı. Çok zor ödevlerim var diye sızlandı.1 saat içinde ödevlerini bitirdi. Kitap okudu ,kardeşiyle oyun oynadı, çizgi film izlediler. Mert evde çok sıkılmıştı. Aklından film izlemek geçti. Ama ödevleri vardı. Ödevlerini bitirmeden teknolojik aletleri kullanması yasaktı. Önce ödevlerini bitirdi. Film izlemek için bilgisayarını açmak istedi. Fakat ayağa kalkamıyordu. Teyzesi de markete gitmişti. Mert mecburen bekledi. Yarım saat olmadan teyzesi geldi mert teyzesine

-Teyzeciğim bana bilgisayarını açabilir misin? dedi.

-Açarım Mertciğim fakat ödevlerini bitirdin mi? dedi

-Bitirdim teyze diye cevap verdi. Mert'in teyzesi bilgisayarını açınca Mert bir film seçti. Filmde eski bir harabe ev gördü. Aklına birden yan sokaklarında olan eski harabe ev geldi. Bahadır ile oraya giderken Zeytin'in bulmuşlardı. Mert hemen bilgisayarını kapatıp Bahadır'ı aradı. Yarın bize gelir misin? Dedi.

-Bahadır telaşlanmıştı. ne oldu lütfen söyle sen iyi misin. İstersen hemen geleyim, dedi. Mert:

-Yok ben iyiyim, şimdi geç oldu ,yarın gelince anlatırım, dedi. Ve telefonu kapattı. Ertesi gün Bahadır okuldan çıkınca Mertlere gitmek için annesinden izin aldı. Bahadır meraklı bir şekilde hızlı adımlarla Mertlere gitti. Kapıyı çaldı. Mert değnekle kapıyı açmaya gitti. O sırada teyzesi kapıyı açtı. Teyzesi Bahadır'a, hoş geldin Bahadır nasılsın? Dedi. İyiyim, teşekkür ederim, siz nasılsınız? Ben de iyiyim, çok teşekkür ederim Aysel teyze, dedi. Mert Bahadır ile teyzesinin konuşmasının bitmesini bekledi. Teyzesi Mert'in bu huyunu çok beğeniyordu. Mert'e yardım ederek odasına götürdü. Bahadır da odaya gelince teyzesi odadan çıktı. Mert:

-Bahadır gitmek istediğimiz harabe evi hatırlıyor musun?

-Evet hatırlıyorum. Zeytin'i oraya giderken bulmuştuk. Zeytin'i bulduktan sonra unutmuştuk orayı. He işte o ev. Biz oraya gidecek miyiz.?

-Gideceğiz ama önce senin iyileşmen lazım, dedi Bahadır. O sırada Mert'in teyzesi içeri geldi. Mert'in ilaç saati gelmişti. Bahadır daha fazla rahatsızlık vermemek için eve gitti. Evde annesi Bahadır'a ne olduğunu sordu Bahadır ne diyeceğini bilemedi.

-Bir şey yok anne dedi. Annesi:

-Oğlum nasıl bir şey yok? Önemli bir şey söyleyecektir, dedin. Benden bir şey mi saklıyorsun? Bahadır:

-Yok bir şey, anneciğim dedi. Annesine daha fazla belli etmemek için odasına gitti. Odasında Mert'in çabuk iyileşmesi için dua etti. Zaten şunun şurasında bir ay vardı göz açıp kapayıncaya kadar geçirdi. Önemli olan Mert'in iyi olmasıydı. O sırada Zeytin ile hiç vakit geçirmediği aklına geldi. Bahçeye çıkıp Zeytin'i yanına çağırdı. Zeytin koşarak geldi ve Bahadır'ın üstüne atladı. Zeytin bunu çok yapardı Zeytin Bahadır'ın üstünden inmek istemedi belli ki onu çok özlemişti. Bahadır Zeytin'i sevdi ,onunla oyun oynadı. Zeytin'in bugün saat 18.00'de veterinerine gitmesi gerekiyordu. Saat 17.30 olmuştu. Hemen eve gidip hazırlandı ve Zeytin'e tasmaını taktı. Veterinerin yolunu tuttular. Veteriner Ömer Bey Zeytin'e aşısını yaptı. Muayene etti. Hiçbir sorun görünmüyordu. Zeytin gayet iyiydi. Sonra Zeytin'i bir kutuya koydu. Kutunun ismini bilmeyen Bahadır kutunun ismini sordu. Ömer amca bunun ismi köpek taşıma çantası olduğunu toplu taşımayı kullanırken Zeytin'in rahatı için ve diğer yolcuların rahat olmaması için bu taşıma çantayı kullanabileceğini söyledi. Bahadır Ömer amcaya teşekkür edip oradan ayrıldı. Zeytin ile eve geldi. Saat epey ilerlemişti. Bahadır Zeytin'i kulübesine koydu. Eline kitabını alıp çimlere oturdu. Babasının gelmesini bekledi. Babası gelince babasının boynuna atladı.

Babasını çok seviyordu Bahadır. Kardeşi Derya gelince Derya da babasına sarıldı. Babası durun bakalım kuzucuklar nefes alamıyorum dedi. Bahadır ile Derya babalarının kucağından indiler. Bahadır hemen babasının elinden poşetleri aldı. Bugün annesi ile babasına sürpriz yapacaktı. Yemek masasını kendisi hazırlayacaktı. Anne ve babası yemekten önce oturma odasına geçti. Bahadır da hemen mutfığa geçip masayı hazırladı. Annesi mutfığa gelince çok şaşırdı. Yemekleri ısıttı. Tabaklara yemeği koyduktan sonra Bahadır annesinin yanına geldi. Annesi:

-Oğlum bu masayı sen mi hazırladın? dedi. Bahadır:

-Evet anne, dedi.

-Teşekkür ederim oğlum..

- Rica ederim anneciğim, dedi Bahadır ve yerine oturdu. Derya ile babası da mutfığa gelince yemeğe başladılar. Yemekte annesi Fatma Hanım Mert'in annesi Sevgi Hanım'ın bebeğiyle eve geldiklerini söyledi. Bahadır çok sevindi. Mert'in kardeşiyle vakit geçirmesinin ona moral olarak iyi geleceğini düşündü. Bahadır ile Mert neredeyse her gün görüşüyorlardı. Bahadır Mert'in kardeşini çok merak ediyordu. Daha önce yeni doğmuş bir bebek görmediğini hatırladı Mertlere gitmek için sabırsızlandı. Artık okul dönüşü bahadır neredeyse her gün Mertlere gidiyordu. Bir gün Bahadırın babası Ali Bey akşam yemeğinde yarın Mert'in doktor kontrolü var, Hikmet Bey'in arabası serviste olduğu için benden rica etti. 'Beraber götüreceğiz, Bahadır sen de gelmek ister misin? Dedi. Bahadır bir ayın nasılda çabuk geçtiğini düşündü. Ertesi gün cumartesi olduğu için Bahadır'ın okulu yoktu. Bahadır :

-Evet babacığım, ben de gelmek isterim, dedi.

Bahadır yemeğini bitirdi hemen odasına gitti. Ders çalıştı, odasını topladı ve uykuya hazırlandı. Anne ve babasına iyi geceler dedi ve yatmaya gitti. Yatağına uzandı gözüne uyku girmiyordu. Mert iyileşirse alçısı alınırsa harabe eve girebilirlerdi. Bunları düşünürken uyudu. Sabah uyanınca acele acele kahvaltısını yaptı. Üstünü giyinip babası ile evden çıktı. Mertlere gittiler Mert de hazırlanmıştı. Mert'i ve babasını da alıp hastanenin yolunu tuttular. Hastaneye geldiklerinde Mert'i doktor içeri aldı ayağını kontrol etti. Alçıyı alabileceklerini söyledi. Mert ile Bahadır sevinçten havalara uçtu. Mert artık eve yürüyerek değneksiz gidebilecekti. Hem de bir ay sonra tekrar top oynayıp, koşabilecekti. Okula gidebilecekti... Doktor Mert'in alçısını

çıkardı. Hastanede işleri bitti ve eve döndüler. Aradan bir hafta geçmişti. Mert ile Bahadır okul çıkışı annelerinden izin alıp parkın orada buluşmak için sözleştiler.. Kendilerine birer sırt çantası hazırladılar. İçine su, akıllı saatlerini, El feneri gibi eşyalarını koydular. Sonra parkın orada buluştular. Eski evin, yani harabe evin oraya gitmeye karar verdiler. Harabe eve gelmişlerdi. Geldiklerinde Bahçeye girip yavaşça kapıyı aralayıp içeri girdiler. Evin içi çok karanlıktı. Yavaş yavaş ilerlediler. Bir odaya geldiklerinde bir sandık gördüler. Diğer çocukların söylediği gibi Sandığı koruyan hayaletler yoktu. Şaşırılmışlardı aslında sandığı koruyan hayaletler bekliyorlardı. İçeri girip sandığı açmaya karar verdiler. Sandığın anahtarı yoktu. O odada bulunan çekmecelere baktılar. Mert'in baktığı bir çekmecedeki beş, altı anahtar buldular. O anahtarları teker teker denediler. Anahtarlardan sarı renkli olan sandığı açtı. Sandığın içinde bir sürü kitap buldular. Birden Bahadır'ın aklına babası ile olan konuşması geldi. Babası 'Kitaplar da bir hazinedir,' demişti.

Kitapların altında bir de kutu vardı. O kutuda ne vardı acaba?..

Kutuyu açmadan önce diğer odalara da bakmaya karar verdiler. Odaları dolaşırken bir adam çıktı karşılına. İkisi de çok korkmuştu. Bağırmağa başladılar ve hızla koşarak oradan ayrıldılar. Mert ile Bahadır o kadar korkmuşlardı ki Eve kendilerini zor attılar. Bahadır'ın babası Ali Bey onları böyle korkulu görünce telaşlandı. Ne olduğunu sordu. Çocuklar başlarına geleni Ali Bey'e anlattılar. Ali Bey önce onlara tek başlarına böyle bir şey yaptıkları için kızdı. Başlarına bir şey gelebilirdi. Sonra Ali Bey bu konuyu araştırmaya karar verdi. Sonradan öğrendiklerine göre o ev orada gördükleri adamın eviymiş. O adam çocuğunu yıllar önce trafik kazasında kaybetmiş. Esi de bu acıya dayanamayıp hastalanmış ve kısa bir süre sonra hayatını kaybetmiş. O günden beri bu adam çocukları hiç sevmezmiş çünkü kendi çocuğuna duyduğu özlem ve yaşadığı acıları hatırlatırmış çocuklar ona...

Bahadır ile Mert o adamın onları korkutmuş olmasına rağmen onun için üzölmüşlerdi. Onlar kayıp olsa anne ve babaların nasıl üzüleceklerini tahmin edebiliyorlardı. Adamın ismini öğrenmek istediler. Babasını söylediğine göre adı 'Eymen ÇINAR' olduğunu öğrendiler. O sandıktaki kitaplarda çocuğunun kitaplarıymış. Çocuğu kitap okumayı çok severmiş. Bir kütüphane dolusu kitabı varmış. Çocuğunu kaybettikten sonra o kitapları sandığa koymuş ve bu sandık benim en kıymetli hazinem demiş. Kutunun içinde de çocuğunun en sevdiği oyuncak küçük bebeği varmış. Hazine söylentisi meğer buradan geliyormuş. Mert ile Bahadır bu macerayı da tehlikesiz bir şekilde atlatmışlardı.

Başka bir macerada görüşmek üzere...

BAĞIMLI OLMA MUTLU OL

Tertemiz geldin dünyaya
Mutluydun yaşamında
Özendin insanlara
Başladın bağımlılığa
Sigara ,alkol ,uyuşturucu
Bağımlılık çeşididir bunlar
Kullandığın zaman
Hepsinde vardır zarar

Bağımlılık bunlarla bitmez
Teknoloji bağımlılığı da vardır
Telefon, tablet, bilgisayar
Bunlardan bazılarıdır

Şimdi bahsedelim başka bağımlılıktan
Cip, çikolata, dondurma
Örneklendirelim bunlarla
Abur cubur bağımlılığına

Bir bak vücuduna
Eskisi gibi değil asla
Güzelim vücudunu
Kirlletmişsin bağımlılıklarla

Bir daha asla yapma
Hiçbir şeye bağımlı olma
İstersen başarırısın
Güven kendine daima

Bağımlılığı bıraktığında
Kavuşacaksın güzel yaşamına
Allah'ın verdiği güzelliği
Geri kazanacaksın en sonunda.

SEVDE AKGÜR 7/C

BAĞIMLI OLMA YARARLI OL

İçki ,kumar, sigara hayatını öldürür,
Cennet gibi evini cehenneme döndürür.
Bu şeylerin parasını el alır, zararını sen
Yaşayacaksan hayatını bırakacaksın bunları.

Bunları yaptın ne oldu?
Hayatını çürütmekten başka.
Kendini zehirledin ne oldu?
Aileni üzmemekten başka.

Dedim ki içmeyin bunu,
Yoldan çıkmayın.
Kendinizi bu şeylere bağımlı yamayın,
Bunları içip hayatınızı karartmayın.

Sağlığın için yaşamın için,
Güzel bir hayat için,
Örnek bir nesil için,
Bu şeylerin bağımlısı olmayın .

AYNUR MEMİŞ 7/C

BİR SİLGİ

Bir hayat vardır belki

İçinde beni seven biri

Hangi hayat, bir sonraki mi, şimdiki mi?

Tek istediğim sadece bir silgi

Beyhude yaşıyorum aslında

Yoktur beni seven biri

Sokak ortasında bir çocuk

Tek istediği sadece bir silgi

Ne çocuklar tanıdım, koşturup oyun oynayan

Bir o vardı, yapayalnız orada oturan

Tanırdım ben o çocuğu

Tek istediği sadece bir silgi.

Ne şimdiki ne de bir sonraki hayatta

O çocuk, hiç sevilmedi

Bilirdim ben o çocuğu

Tek istediği sadece bir silgi.

MELİSA NİL BEYHAN 8/G

KİTAP YOLU

Her zaman etrafımızda kitaplara, makalelere, kompozisyonlara hatta kısacık paragraflara bile kötü eleştiri yönelten insanlar var değil mi? Günümüzde birçok genç-yetişkin kitapları çıktı. Bunlara genelde Türkçe hocalarımız veya anne babalarımız boş olduklarını ve ergence olduklarını söylüyorlar. Ve hatta onların beğenmediği tarz kitapları severek okuyanlara da anlam veremiyorlar. Ama tıpkı Montaigne'nin söylediği gibi: *'Olgun bir okuyucu, çoğu kez başkasının yazdıklarında yazarın düşünmediği güzellikler bulur, okuduklarına daha zengin anlam ve renkler kazandırır'*

Tabii ki büyükler zamanında bizimkilerden daha kıymetli eserlere şahitlik etmiş olabilirler. Ama ben onların düşündükleri doğru olsa bile her türden kitabı hayatımızda bir kere bile olsa tatmamız gerektiğini düşünüyorum. Çünkü her esere en az bir kez bile olsa şans verirsek edebiyata kazandırılmış eserler çürüyüp gitmez, kalbimizin bir köşesinde kalırlar değil mi? Herkes eserlerini belki gece uyumadan yazıyor. Sonu kötü olsa da denenmek onların hakkı değil mi?

Hayatta her zaman hoş şeylerle karşılaşmayacağımızı ve bunlara hazır ve alışkın olmamızı söyler büyükler. Aslında okumak da öyledir. Mesela hep klasik okuduk, klasik okumayı çok seviyoruz bayılıyoruz! Sonra bir gün fantastik okuyalım dedik. Kitabın hem türü hem de hikayesi, işleyişi hoşumuza gitmedi. Sonra fantastiklerden hep uzak kaldık. Yani aslında kitap dünyasının bir bölümünü kesip atmış olduk. Daha önceden iyi kötü ayırmadan, dış etkenlere maruz kalmadan her tür kitaptan okumuş olsaydık belki daha geniş bir kitap okuma alanımız olacaktı. Çünkü her kitap farklı dünya, farklı karakterler ve farklı işleyişler. Tür fark etmeksizin kitap okuyan insanlar farklı bakış açılarına sahip olurlar. Çünkü farklı şeyler deneyimlemişlerdir.

Kitaplar kitaptır. Edebiyat ise edebiyat. Ben genç güncel bir yazarın fantastik-romantik kitabını okusam da faydalanırım, dünya klasiği okusam da faydalanırım. Zaten zevk meselesi değil mi? Kitabın hiçbir ama hiçbir yerinden bir fayda bulamazsam da hikayenin işleyişinden dolayı eğlenmiş ve vakit geçirmiş olurum. Ve en önemlisi, okuma becerilerim artar!

Ayrıca genel olarak kitaplar değil ama hayatımızın işleyişine baktığımızda, en kötü olayların tıpkı en boş kitaplar gibi bize tecrübe kazandırdıklarını göremeyen yok mu?

Ve ayrıca kimsenin onaylamadığı bir kitaptaki tek bir cümle, tek bir söz bile benim hayatımı değiştirebilir... Kim bilir? Okuyucunun ruhundaki yaraları, kalıntıları, en derin hüznüleri... Kimse kimseyle paylaşmaz ruhunun derinliklerini ama belki kitaplar dinler bizi. Onlar anlar. Yani uzun lafın kısası, mesele içerik, yaş sınırı, hikayenin işleyişi veya kitabın adı falan değil. Kitabın dünyasının içimde hissettirdikleri.

Bunu da o dünyanın içine girmeden bilemeyiz.

“Kitaplar da kapılar gibidir, bir kez açtın mı bambaşka bir dünyaya geçiverirsin.”

Jeanette Winterson

ZEHRA NAZ GENCER 7/E

FİLİSTİN

BÖLÜMLER

1. BÖLÜM: 2023 YLINDAN ÖNCE FİLİSTİN
2. BÖLÜM: ÇOCUKLAR
3. BÖLÜM: ÜÇ MAYMUN
4. BÖLÜM: EMPATİ
5. BÖLÜM: MÜSLÜMANLAR
6. BÖLÜM: BOYKOT

ÖN SÖZ

Bu yazımda Filistin'in ne durumda olduğunu anlatmak istedim ve en önemlisi bizler Filistin için neler yapmalıyız?

Savaş ile ilgili kısa görselli bir bilgi vermek çok derine girmeden başlıklar ile ilgili kısa ve net bilgi verilmektedir.

ZEYNEP ECE ANALAY 7/F

1. BÖLÜM: 2023 YILINDAN ÖNCE FİLİSTİN

Savaş başlamadan önce herkes, Filistin'de işkence olmadığını, kadınlara, çocuklara, Müslümanlara zarar gelmediğini, yuvalarında rahat yaşayıp çocukların rahatça oyun oynadığı bir ülke olarak biliyorlardı. Fakat çocuklar, gençler, kadınlar, Müslümanlar yuvalarında işkence, eziyet, zulüm görüyorlar. İşlerine rahat gidemiyorlar, Kudüs'te bile rahat ibadet yapamıyorlardı. Dünya ise Filistin'de huzur var, aynı Türkiye, Almanya, Amerika gibi rahat yaşıyorlar diye düşünüyorlardı. Basın özgürlüğü de verilmediğinden kimse durum hakkında doğru bilgi alamıyordu. Filistin halkı buna dayanamadığı için o savaş, 2023'te tekrar alevlendi.

Siz olsanız ülkenizde eziyet, zulüm, işkence içinde olsanız buna yeter, dur demek için, sesinizi tüm dünyaya duyurmak için bir tepki vermez miydiniz? Filistin bunu yaptı. Filistin halkı sesini çıkardığı ,savaşa karşı geldiği için herkes Filistin'i suçluyor fakat Filistin sadece işkencelere son verilsin çocuklarımıza yapılan zulüm bitsin diye böyle davranıyor.

Çocuklar savaş başlamadan önce okullarına rahat gidip gelemiyordu. Bir ülkede eğitim olmazsa o ülke zaten gelişemez. Filistin'de bu durumu yaşıyordu. Bu yüzden Filistin topluluğu olan Hamas topluluğu savaşı başlattı. Bütün dünya Hamas topluluğunu kötü olarak biliyorlar fakat Hamas topluluğu ülkesini korumak bu işkenceye, eziyete son verilsin diye savaşı başlattı. Ben olsam ben de ülkemi savunurum.

Kısacası, Hamas ve savaş karşıtı tüm topluluklar kötü değil onların tek hedefi ülkesinde barış,huzur, mutluluk olması, çocukların sağlıklı rahatça eğitim almasıdır.

2. BÖLÜM: ÇOCUKLAR

Çocuk deyince bir ülkede rahat yaşayıp bazı hakları, bazı sorumlulukları olan, rahatça eğitim görme hakkına sahip evine, mahallesine, ülkesine karşı sorumluluk sahibi olan kişilere denir. Dikkat ettiyseniz eğitim hakkı olan kişiler dedim fakat Filistin'de savaş olduğu için, okullara bombalar atıldığı için çocukların can güvenliği başta olmak üzere bu hakları da elinden alındı. Bu yüzden çocuklar hocalarıyla yüz yüze konuşmak onları görmek yerine savaş bombalarını duyup savaş bombalarını görüyorlar. Çocuklar evlerinde rahatça annesiyle, babasıyla oyun oynamak yerine sokakta tir tir titiyorlar. İnsanlar çocuklarına savaşı izletmeyin, göstermeyin, psikolojileri bozulur diye diğer insanları uyarıyorlar. Fakat Filistin'deki çocukların ne hissettiğini kimse görmüyor. Kimse onlarla empati kurmuyor. Çocuklar savaş yerinde annelerini kaybediyorlar bu durum onların psikolojisini bozuyor. Normal bir savaşta askerler birbirleriyle savaşır çocuklar ve gençler kendi rızasıyla savaşa katılır fakat düşman olan İsrail gün, gün binlerce, onlarca çocuk öldürüyor. Bir de şöyle bir durum var gün gün onlarca, yüzlerce çocuğun öldüğünü gören dünya ise bu duruma sesini çıkarmıyor. Çünkü büyük devletlerden korkuyorlar. Filistin'deki çocuklar bence çok güçlüler. Orada savaş olmasına rağmen, annelerini, aile üyelerini kaybetmelerine rağmen bedenlerini, akıllarını çok güçlü tutmaya çalışıyorlar.

Ben çocukların yerinde olsaydım savaşlara, bombalara, silahlara karşı hele ailemi kaybediyorsam buna hiç dayanamazdım. Bir video gördüm. Elleri yara olsa bile hep gülmeye çalışıyorlardı. Bu beni çok duygulandırdı ve gururlandırdı. Keşke çocukları savaşa katmayıp tam tersi aileleriyle rahatlıkla okula gidip eğitim görüp teneffüslerde arkadaşlarıyla oyun oynayıp, yemek yeseler fakat onlar arkadaşlarını görmek yerine bombaları görüyorlar. En acısı ise ailelerini kaybediyorlar. Umarım bu savaş biter de çocuklar hak ve sorumluluklarını kaldığı yerden devam ederler gerçi binlerce çocuk vefat ediyor

BÖLÜM:

3. ÜÇ MAYMUN

Dünya da haksız savaşları söyleyip ancak savaşa destek veren kurumlar devletler var. Bu kurumların baş ülkeleri ise: Amerika, Almanya. Filistin’de şu an haksız savaş yapılıyor. Örnek verilirse zehirli bombalar atıp halkı zehirlenmesi kesinlikle yasaktır. Bu yasağı İsrail çiğnediği için Dünya devletleri olan Amerika, Almanya bu durumda BM ve çeşitli yollarla İsrail’e yaptırımlar uygulaması gerekirken bu durumda üç maymun ifadesini kullanıyorlar. Üç maymun ifadesi şudur: Görmedim, bilmiyorum, duymadım. Fakat bu düşüncede olan ülkeler her şeyin farkındalar. Filistin halkı Müslümanlar diye sesini çıkarmıyorlar.

Filistin İsrail savaşı şiddetli hale gelmeden Rusya- Ukrayna savaşı oldu. Bu savaşta da haksızlıklar oldu. Birçok insan savaştan zarar gördü. Bu kurumlarda olan ülkeler savaşı hemen bitirmelerini söyledi ve artık savaşmıyorlar. Yukarıda da söylediğim gibi Filistin halkı Müslüman oldukları için üç maymunu kullanıyorlar. Bu sadece Filistin için değil diğer Müslüman ülkeleri için de üç maymun geçerli. Yani Filistin’den sonra başka bir Müslüman ülkede savaş çıkarsa kurumdaki ülkeler üç maymun ifadesini tekrar kullanıyorlar. Bu sadece Müslümanlar diye de değil eğer o ülkeyi sevmiyorsa geçmişte bir olay yaşadıysa da üç maymun ifadesini kullanırlar.

İnsanlar sadece savaşta değil bir olay olduğunda da üç maymun ifadesini kullanıyorlar. Mesela bir olay oldu ve sen haklısın ama elinde kanıt yok ama seni sevmeyen bir arkadaşın her şeyi gördü fakat oda üç maymunu oynadı. Siz ne hissetiyorsunuz Filistin de şu an o hissi yaşıyor. İnsanlar çok sinsidir sizi sevip sevmemesi onlar için çok önemlidir eğer sizi sevmiyorsa en küçük hatanızda arkanızdan vurur fakat eğer sizi seviyorsa o konuda siz haklıysanız da haksızsanız da her daim sizin arkanızdadır. Mesela bu konuyla ilgili atalarımız şöyle demiş: Bana arkadaşını söyle sana kim olduğunu söyleyeyim. Bu atasözü şu anlama gelir: Biz insanlar arkadaşlarımız seçerken çok dikkatli ve dürüst olanını seçmeliyiz. Böylece arkadaşlarımız üç maymunu oynamaz gerektiğinde bizi yanlış yoldan döndürürler, iyiliğimiz için hareket ederler.

4. BÖLÜM: EMPATİ

Empati nedir?

Empati: bir insanı kendi yerimize koymak o ne hissediyorsa bizde onun ne hissettiğini anlamak için onu kendi yerimize koymaya denir. Bakın ne hissettiğini diyorum. Bizler Filistinli çocukların, oradaki Müslümanların ne hissettiğini hissetmeliyiz. Çünkü insanlık bunu gerektirir. Bazıları onlar orada acı çekerken, üstlerine bomba yağarken gülüp eğleniyorlar. Elbette eğlenme hakkımız var ama bu hak onların ne hissettiğini anlamamıza engel olmamalı. Yeri gelir eğleniriz ,yeri gelir o çocukların ne hissettiğini anlar onlarla empati kurarız.

Bazıları var ki onlar savaşta olup onlarla dalga geçen bazıları var ki ülkesinde savaş olmuyor diye Allah'a dua etmiyor. Bizler hem dua etmeliyiz hem onlarla empati kurmalıyız. Çünkü eğer biz dua etmiyorsak o savaş yarın, ondan sonraki gün bizim ülkemizde de olur ve biz oradaki çocuklarla, Müslümanlarla, gençlerle, yaşlılarla empati kurmazsak ülkemizde bir savaş olduğunda onlarda bize aynı tepkiyi verir. Bu yüzden biz onlarla empati kurmalıyız ve Allah'a dua etmeliyiz. Bu sadece savaşta değil bir olayda da bizler kimin haklı olduğunu kimin haksız olduğunu öğrenmek için empati kurmalıyız. Bu sayede hem karşıımızdakinin ne hissettiğini anlarız hem de kimin haklı kimin haksız olduğunu öğreniriz.

Bazı insanlar da düşman tarafını tutuyor. Aslında biraz empati yoluyla kimin haklı kimin haksız olduğunu öğrenebileceklerdir. Şu da var ki bizler empati kurarken çok dikkatli olmalıyız. Çünkü insanlar biz empati kurarken bizi sırtımızdan vurabilir. Bu yüzden çok dikkatli olmalı ve emin adımlarla empati kurmalıyız. Elbette sadece insanlar üzgün olduğunda değil mutlu olduğunda da kızgın olduğunda da onlarla empati kurmalıyız. Özellikle insanlar kızgın olduğunda onların üstüne gitmeyip onlarla empati kurmalıyız. Bu sayede kargaşa çıkmaz. Özetle bizler insanlarla empati kurarak ve Allah'a dua ederek mutlu oluruz. Diğer insanları da anlar onlara da kendimize de faydalı oluruz.

1. BÖLÜM: MÜSLÜMANLAR

Dünya'da üç tane yaygın din vardır. Bunlar: Müslümanlık, Hristiyanlık ve Yahudilik. Hristiyanlar ve Yahudiler Müslümanlar hakkında olumsuz düşüncelere sahipler. Dünya'yı, evreni ,tek yaratan her şeyi hatta diğer dinleri ve onlara inananları da Allah yarattı. Biz Müslümanlar Allah'a inanıyoruz diye bize sürekli savaş açıp bizlerden nefret ediyorlar. Mesela şu an Filistin'deki savaş da Müslümanlar var hatırlıyorsanız üç maymun bölümünde haksızlık olduğunu zehirli bombalar atıldığını ve bu yanlış davranışları söylemekle görevli olan ülkeler vardı bu ülkeler: Amerika ve Almanya vb. Bu ülkeler Hristiyan olduğu için ve oradaki halk Müslüman olduğu için bence üç maymunu kullanıyorlar. Onların bir de kutsal kitapları var onlar ona inanıyorlar. Fakat kendi kutsal kitaplarını kendileri yazdı ve kendi yazdıklarına inanıyorlar. Müslümanlar ise Hz. Muhammed'e (sallallahu aleyhi vesellem) gönderilen kitap yani Kuran-ı Kerim'e inanıyorlar. Çünkü bugüne dek tek değişmeyen kitap Kuran-ı Kerim'dir.

Diğer dinlerde de savaş lanetlenmiş, barış yapılması emredilmiştir. Halbuki günümüzde durum böyle gerçekleşmemektedir.

Bir de Filistin'deki Kudüs'ü almak istiyorlar. Fakat Kudüs'te Hz. Muhammed (s.a.v) Miraç olayıyla Allah katına yükseldi. Bu vakitte 5 vakit namaz farz olmuştur. Yahudiler için de bu şehir çok özeldir. Bu yüzden savaşı devam ettiriyorlar. Aslında bu savaş sadece Filistin halkının değil tüm Alem'i İslam'ın savaşı. Bizler de bu gözle bakmalıyız ve bunu için elimizden ne geliyorsa yapmalıyız. Elbette bizler asker değiliz ve savaşa gidip savaşamayız. Fakat tüm dünyaya Filistin'in yanında olduğumuzu duyurmalıyız. Çünkü Müslümanlık, kardeşlik bunu gerektirir. Dünya'nın farklı bölgelerinde farklı topluluklarda Filistin için destek mitingleri düzenlenmektedirler. Çünkü ayrıca sevginin, insanlığın dili, dini, ırkı olmaz.

2. BÖLÜM: BOYKOT

Filistin'e günlerce bombalar yağıyor. Elbette bu bombalar kendiliğinden gelmiyor. Bu bombalara para veriliyor veya düşmanın arkasında duran ülkelerde bombaları, silahları düşmana veriyor. Birinci söylediğim para ile bomba alma nasıl oluyor? Bizler evimiz için yemek malzemeleri, temizlik malzemeleri, cilt bakım malzemelerini para ile alıyoruz .Bu malzemeler genellikle İsrail'in yanında duran ülkelere ait. Bizler bunlara para verdiğimiz için bu ülkelerin ekonomik durumu artıyor ve bombaları rahatlıkla düşman olan İsrail'e veriyor.

Bizler Filistin'deki çocuklara, gençlere, yaşlılara yardım etmek istiyorsak, bu savaş bitsin özgürlüklerine kavuşsun istiyorsak bu ürünleri almak yerine Müslüman ülkelerin yaptığı malzemeleri ,kendi ülkemizin ürünlerini satın almalıyız. Yani bu düşman ülkelerini boykot etmeliyiz. Boykot şudur: bir ülkenin veya birden fazla ülkenin yaptığı ürünleri almayı onlara destek olmamaktır. Elbette kimse bir ülkenin ekonomisinin zarar görmesini istemez fakat bu paralar bir çocuğa, bir Müslümana işkence, zulüm yani zarar veriyorsa bu durumda boykot edip tepkimizi göstermeliyiz. Şu an İsrail çocuklara, Müslümanlara eziyet ediyor bu durumda insanların boykot etmesi çok normal. Bu ürünler Dünya'da çok kullanıldığı için boykot etmekte, insanlar zorlanıyor. Fakat bizler elimizden ne geliyorsa yapmalıyız. En sevdiğin üründe boykot ürünlerin içinde yer alıyorsa onu almamalıyız çünkü biz onu almazsak ölmeyiz. Fakat onu alırsak bir bomba daha Filistin'in üzerine düşer.

Bazı videolarda boykot ürünlerini alıp yere döküyorlar ve bunu boykot gibi gösteriyorlar fakat bu çok yanlış bizler sağlıklı boykot yaparsak o ürünleri almamalıyız. Bazı dükkanlar çok meşhur ve o dükkanlar İsrail taraftarı. İnsanlar bu dükkan onları tutuyor diye o dükkanın patronuyla kavga ediyor bu da sağlıklı boykota giriyor. Biz kavga etmek yerine dükkândan bir şey almazsak bu bizim için çok iyi ve sağlıklı boykota girmektedir. Eğer kavga ,dövüş yolunu seçersek bomba yağdıranlardan bir farkımız kalmaz.

GİZEMLİ ARAYIŞ

Pelin, eve doğru yavaş yavaş ilerliyordu. Fakat arkasında birisinin gölgesi olduğunu gördü ve aklına birisinin onu takip ettiğini düşünerek eve doğru yürüyüşü hızlandı. Birden bire bir binanın içine çekildi.Onu binanın içine çeken Lia,idi.Pelin, arkasını göremediği için korktu ve aniden çılgılık atmaya başladı:

-İmdaaaaaatTTTTTTTT! Dedi.

-Pelin ,bağırma benim Lia! Diye bir ses kulağına fısıldadı.Korkudan zavallı Pelin'in gözlerinde yaş kalmamıştı.

-Lia,sen beni nasıl buldun? Y...Yoksa Se...Sen beni takip mi ettin? dedi .

-Pelin,öyle bir şey nerden aklına geldi? Arkadaşımın evine gelmiştim.Evde olmayınca tam binadan çıkacakken seni gördüm. Arkanda seni birisi takip ediyordu ve seni binanın içine çektim.Bağırmanın diye de ağzını elimle kapattım, dedi

-Çok teşekkür ederim.Sana borçluyum,dedi.

-Sen benim can kardeşimsin.Yok öyle bir şey, gel seni evime götüreyim, diyerek arabaya bindiler.Aradan bir saat geçer ve Lia arabaya park eder.Pelin eve geldiği gibi uyumuştı.Lia ise kantine kahve yapış bahçeye çıkmıştı. Pelin,Lia'ya seslenmişti.

-Lia ,nerdesin? Dedi.

-Bahçedeyim, dur, kalkma, geliyorum, dedi ve üstündeki battaniyeyi koltuğun kenarına koyup geldi.

Lia ,tam Pelin'in yanına gelecekken kapı çaldı.

-Zing zong zing zong...

-Dur, ben bakarım ,sen kalkma.dedi.

-Tamam,.dedi ve koltuğa geri oturdu.Aradan beş dakika geçer ve Pelin,Lia'ya:

-Lia,kimmiş o gelen? diye bağırdı .Lia sesini çıkartmadı ve Pelin zar zor da olsa ayağa kalkıp yürümeye çalıştı ve zor da olsa başardı.Kapıya geldiğinde kapıda kimseler yoktu.Pelin,tedbir amaçlı sağ ve sol taraflara da baktı.Ya da orada ama beni görmüyordu.Pelin:

-Liaaaaa,nerdesin!Şaka yapıyorsan çık, hiç komik değil!.Diyerek bağırma başladı.

Pelin,ağlamaya başladı ve eline biber gazı alıp evin iç ve dış olmak üzere aramaya başladı.Aradan bir,iki saat geçer ve Lia ortalıklarda yoktu.Pelin artık polisi aramaktan başka çaresi yoktu.Pelin tam telefonundan yüz elli beşi tuşlayacakken kapı çaldı.Hemen eline biber gazı alıp kapıya doğru yürümeye başladı.Kapının deliğinden baktığında gelen kişi en yakın arkadaşı Kaan idi.Pelin,hemen elindekini kenara bırakıp kapıyı açmıştı.Kaan,ne olduğunu anlamamıştı ve Pelin'e soru sormuştu

.-Pelin! Ne oldu sana böyle ,ağlamaktan gözlerin kurumuş?Ne olduğunu anlatmak ister misin ?

Hem Lia nerede, duş mu alıyor? Diyerek ayakkabısını çıkarttı.

-Hayır,içeri geçince anlatırım ,hadi gel ,otur.dedi ve içeri geçtiler.Pelin,olan biten her şeyi Kaan'a anlatır ve Pelin,tekrar ağlamaya başlamıştı.Ve hala Lia,ortada yoktu.Kaan,telefonunda polislin numarasını tuşladı ve aramaya başladı.

-Alo buyrun Polis imdat,dedi telefonu açan Polis Hanım.

-Alo ben bir ihbarda bulunacaktım,dedi.

-Buyrun sizi dinliyorum,dedi.

-Arkadaşımız beş saattir kayıp,dedi.

-Tamam anlıyorum.Arkadaşımızın adı ve soyadını söyleyebilir misiniz? Bir de ev adresini alabilir miyim? Diyerek gelen bilgileri yazmaya başladı.

-Lia Demir.Karadeniz Mah. 1100 Sok. No:10 Daire:9 Bu kadar mı? Dedi.

-Evet bu kadar.Bir kaç bilgiye ulaşırsak sizi ararız,dedi.

-Tamam,diyerek telefonu kapattı.Polis bir saat içinde geri dönmüştü.

-Alo,dedi Kaan.

-Merhaba, ben Lia Demir ile ilgili bilgi vermek için aramıştım,dedi Polis .

-Evet buyrun biziz,dedi.

-Lia Demir'in yakınlarını karakola çağırılıyor, Dedi polis.

-Tamam,saat kaçta ve hangi gün gelelim?

-Yarın saat 15:30'da karakolda olun dedi ve telefonu kapattı.Kaan, telefonda konuşulanları bizzar Pelin'e anlattı.Pelin,tekrar ağlamaya başladı.Kapı çaldı ve Pelin gözyaşlarını silmeye başladı ve doğru kapının yolunu tuttu.Gelen Lia'nın kuzeni Dora ve Akın idi.Dora,kapıyı üç kere çaldı ama kimse açmayınca tam geri gidecekken Pelin kapıyı açtı.Pelin:

-Hoş geldin,dedi ve suratı bir karış olmuştu.

-Hoş buldum da...Lia nerede ,her zaman kapıyı o açardı ,niye yoksa kuzenime bişey mi oldu? Oldu da benden mi saklıyorsunuz? Diyerek nefes nefese kaldı.Akın:

-Hoş buldum da cidden Lia nerde? Diyerek içeri geçtiler.

-Gel içeri Kaan, sana her şeyi anlatayım, dedikten sonra gözünde bir damla yaş aktı.

Kaan olan biten her şeyi Akın ve Dora'ya da anlattı. Dora'nın gözünden yaşlar gelmeye başladı ama ağlaması kısa sürdü telefon çaldı. Gizli bir numara arıyordu ama bu numara Lia'nın numarası mıydı?..

GİZLİ NUMARA

Pelin,Akın ve Dora çok şaşırılmıştı ve bir yandan da mutlu olmuştu. Dora

-Hemen aç ve h p rlere ver,dedi.

-Alo,kimsiniz? Dedi Kaan.

-Alo,ben Lia kaırıldım ve çok korkuyorum.Şimdi size kaldığım yeri s yluyorum, dedi ve ses kesildi. Akın:

-Lia'nın olduğuna emin misiniz? dedi.

-Evet Lia'nın numarası.Hemen montunuzu giyin ve arabaya binin karakola gidiyoruz,dedi Kaan. Dora bu olayı kimseye anlatmamıştı ama artık ailesinde anlatma ihtiyacı duydu.Ve bunu kuzeni Akın'a sordu:

-Akın,ben bu olayı aileme anlatmak istiyorum.Artık bunu içimde tutamayacağım,dedi.

-Dora,ne yaparsan yap arkandayım.Bence de teyzemlere anlatma vakti geldi,dedi ve Dora telefonunu çıkartmış annesini arıyordu.Dora,ailesini aramış onlara karakola gelmelerini söylemişti.Karakola vardıklarında herkes oradaydı.Ve içeri girdiklerinde Dora ve Akın'ın aileleri oradaydı.Polisler olan biten her şeyi aileye anlatmıştı ve Dora içeri girer girmez annesine sarıldı. Pelin, Kaan, Dora ve Akın sırayla sorgu odasına girdiler. ıkmaları otuz dakikadan az değildi. Ama Pelin bir saatte ancak çıkabilmişti. Çünkü Pelin olayı bizzat görüp yaşımişti.Ve Pelin, Lia'nın aradığı numarayı polislere de vermişti. Ve en sonunda karakoldan ıkabilmişlerdi. Dora:

-İnşallah kuzenim bulunur ve birlikte eski günlerimize geri döneriz, diyerek arabaya bindi.

Eve gelmişlerdi.Dora,Kaan ve Akın uyumuş Pelin ise eline kitap alıp okumaya başlamıştı.Şehri Madam'ın kitabını okuyordu ve Őu söz yüreğini sızlatacak bi s zd . "Okuduğumuz her satırda sahip olduklarınız ne kadar kıymetli olduğunu bir kez daha anlayacak ve umut etmenin sıcaklığını hissedeceksin yüreğinde..."

Pelin,bir oturuŐta dünyadan uzaklaŐmak için bir kitap bitirmişti.Ve hemen eline bir Şiir kitabı alıp okumaya başlamıştı.Dora,Akın ve Kaan uyanmışlar onlar da ellerine kahve alıp kitap okumaya başlamışlardı. Pelin: -Uyandınız mı uykucular? Dedi. -Uyandık, diyerek tebessüm etti Kaan ve kitap okumaya devam etti.

Pelin Şiir kitabında Robin Sharma'ya ait bir Őiiri açtı ve okumaya başladı.

‘‘ Sana hiç olmadığım kadar yakınum;

Görmek için önce uzaklaŐmalısın.

Belki'de hiç ummadığın bir anıyım;

Hatırlamak için önce unutmalısın.

Başını yasladığın omuz da benim;

Teselli edilmek için önce ağlamayı öğrenmelisin.

Sana aitse eğer aradığın;

Bulmak için önce kaybetmelisin. ‘

Arkadan Dora: -Harika! Diyerek alkışlamaya başladı.Ve cümlesine devam etti :

-Bence sen yazar olmalısın. Hem güzel okuyorsun hem de güzel yazıyorsun. Ama o sana kalmış ben sadece fikrimi söylüyorum ,diyerek yanına oturdu.

-Düşünmem lazım ama iyi fikir belki zamanla yazar olabilirim, diyerek esnedi.

Kapı çaldı.

-Zingzongzingzong...Akın:

-Ben bakarım, siz outrun,dedi .Kapıya doğru yol aldı.

-Kimoooo! Dedi .Kapı deliğinden baktığında kimse yoktu.Kapıyı açtığında yerde bir adet kutu vardı.Akın kutuyu eline alıp içeri geçti.Akın:

-Gençler,kargo sipariş eden var mı? Diye sordu.

Herkes aynı anda : -Hayırrr! Dedi. Akın:

-O zaman kutuyu açıyorum,diyerek kutunun bantlarını falçata yardımıyla kesti.

Kutunun içinden bir ses kaydı çıktı.Bu ses kaydını Lia göndermiş olabilirdi. Hemen ses kaydını televizyona takıp dinlediler. Ama sesler kesik kesik geldiği için anlaşılamiyordu. Kendilerinin dinlendiğini düşündüler ve hemen ses kaydını parçalara ayırdılar. Fakat mahsur kalan Lia'nın bu ses kaydını gönderdiğini düşündüler...

KURTULUŞ

Üç ay sonra...Artık Lia'nın ortaya çıkmasından ümitlerini kaybetmişlerdi. Akın, Kaan, Pelin ve Dora artık bu gizemin peşinden gitmeye güçleri yetmiyordu.Yetse de akılları artık bu oyunu kaldıramadıkları için...Akın:

-Dışardaki sesleri duydunuz mu? Dedi ve herkes balkona çıkmaya başladı .Pelin :

-Ben haberleri açıyorum, siz dışarı bakın, dedi ve televizyonun düğmesine bastı.Kaan:

-Ya ben de bir şey oldu sandım top patlamış, dedi. Herkes gülmeye başladı ve bir anda Pelin çığlık atmaya başladı .Herkes onun yanına toplandığına ağızları açık kalmıştı. Dora:

-Bu...bu Lia nerde bulmuşlar acaba? Diyerek bacaklarının üstüne oturarak ağlamaya başladı. Kaan:-Bi sessiz olursanız dinleyelim belki yaşıyordur,dedi ve spikeri dinlediler. Spiker:

-Lia Demir üç aydan sonra canlı bulundu, dedi . Akın :

-Ben arabaya gidiyorum ,paltomu alıp geleceğim .Hastaneye gidiyoruz. Hepsi bir ağızdan:

-Evettt! Dediler ve arabaya bindiler. Acaba Lia nasıldı? Aradan iki saat geçer ve hastaneye ulaşmışlardır. Akın :-Lia Demir bu hastaneye getirilmiş, nerde acaba? Dedi .

Görevli: -Evet burada, sağ taraftan birinci oda, dedi.

-Tamam teşekkürler,dedi ve hemen koşarak Lia'nın yanına gittiler.Lia kendine gelmişti ama konuşamıyordu.Bu sefer de Kaan kuzeni için için kan ağlıyordu. Pelin,Kaan'ın yanına gidip ona destek olmaya çalıştı.Akın: -Koşun Lia konuşmaya başladı. dedi Kaan ve Pelin gözyaşlarını silerek koşmaya başladılar.Fakat koşmakla Pelin'in yere düşmesi bir oldu.Kaan Pelin'i kucağına alıp sandalyeye oturtmuştu ve hemşireye seslendi:

-Pardon buraya bakabilir misiniz, arkadaşım düştü,Dedi. Hemşireler sedye getirdiler.Pelin'in bilinci kapalıydı.Doktorlar Pelin'i odaya almışlardı.Kaan Pelin'in yanında refakatçi olarak kalmıştı. Akın, Kaan ve Pelin'in yanına mutlu haberi vermeye gitti. Akın :

-Kaan,uyan Lia'yı taburcu ediyorlar, en yakını sen olduğun için senin imzan lazım,dedi. Ve Kaan'ın yerine Akın refakatçi kaldı.İki saat sonra evde oldular. Pelin'in durumu iyiydi, Lia da öyleydi. Sabah olur ve güzel bir kahvaltı yapmak için dışarı çıkarlar. Lia:

-Sizlere yaşattığım bu korku için özür dilerim, der ve başından geçen her şeyi anlatır.

-Sizinle beraber hayatımıza tertemiz bir sayfa açmaya karar veriyorum. Eğer siz de bu fikrimi kabul ediyorsanız bugünden itibaren kendimize yeni sayfa açalım.Herkes bir ağızdan

-Evettttttt! diye bağırırlar...

MUTLU SON

Lia, Dora, Pelin, Akın ve Kaan bu olan biten her şeyi unutmak için tatile giderler. Ve bu olaydan beş ay sonra üniversiteden mezun olurlar, istedikleri meslekleri ellerine alıp yaşamlarını devam ettirirler.

RAVZA GÜNGÖR 7/F

GİZLİ BİR KAPI

Uzun boylu, gözlüklü ve arkadaş canlısı olan Emir bir gün teneffüste dışarıda dolaşırken yanına kısa boylu, mavi gözlü ve sarışın olan ve ayrıca en yakın arkadaşı olan Büşra geldi. İkisi birbirlerinin sırlarını kimseye anlatmaz ve birbirleriyle çok iyilerdir. Ama aralarını bozmak isteyen kısa boylu kahverengi gözlü ve ara bozucu olan Hasan yine plan kurma peşindedir. Ders zili çalmış herkes sınıfına doğru giderken Hasan, Emir'in sırasına bir not bırakır : Merhaba Emir , bu notumu iyice düşün. Büşra geçen Türkçe dersinde bana bir not yazdı. Doğruyu söyleyecek olursam sana bir not yazdı ve sana vermem için bana verdi ama ben şeytanın aklına uyduğum için notu değiştirdim. İlk önce bundan dolayı özür dilerim, beni affet olur mu? O nottaki birçok şey yalan, arkadaşlığınız bitsin istemiyorum. Ama benim de hiç arkadaşım olmadığı için mecburdum, dedi. Bu notu okuyan Emir doğal olarak sinirlendi ama arkadaşı olmadığı için de iki duyguyu birden yaşıyordu. Bu nota cevap vermeyen Emir teneffüs zilinin çalmasını bekledi. Zilin sesini duyan Emir Hasan'ın yanına gidip: "Açıkçası biraz sinirlendim ama seninle arkadaş olmak istiyorum." dedi.

O günden sonra arkadaş olan üçlü bir gün bahçede yürürken yaralı bir kedi bulurlar hemen veteriner bulup götürürler. Kedinin bacağı kırılmıştır ve düzelmesi çok uzun bir zaman alabilirmiş. Zavallı kediye yalnız bırakmak istemeyen üçlü kediye sahiplenmeye karar verirler. Bu kedi için gereken tüm bakımlar, aşılar yapılır ve kediye eşya alırlar. Üçlü arkadaşlardan Büşra bu kediye kendi evinde büyütme ister bunu kabul eden Emir ve Hasan kediye bakarak : "Yine şanslısın" dediler. Çünkü daha önce Büşra iki tane kedi beslemişti. Ve böylece kedinin adı Pamuk olmuştur. Aradan uzun süre geçen bu yaz ayında kedinin bacağı iyileşmiştir. Yine bir Türkçe dersinde kaleminin ucu biten Emir Hasan'dan uç istedi ama Hasan vermek istemediği için bitti, dedi. Büşra içinden "Daha geçen gün çok yakındık ,şimdi ne oldu da böyle yapıyor?" Dedi. Emir ise karamsarlığa kapılmıştı. Yoksa Hasan eski haline mi dönüyor ?

GİZLİ KAPI

Zil çalınca dışarı çıkan Emir ve Büşra pastaneden börek ve çay aldılar içeride cam kenarında oturdular ve sıcak çaylarını yudumlarırken dışarıda Hasan ve yanında siyah maskeli bir adam vardı. Biz Hasan'a görünmemek için kafalarını eğip izlediler. Emir: Acaba yine ne işler karıştırıyor acaba çok merak ediyorum doğrusu ? Dedi . Büşra :Bence bu kapıda bir iş var buraya bizim girmemiz lazım, dedi. Biraz zaman geçtikten sonra çıktılar. Emir ve Büşra yavaş adımlarıyla oraya doğru ilerlediler. Tabii ki de şifre vardı şifreyi bulmak için Hasan ile iletişime geçmemiz lazım. Büşra : Bence akşam eve gidince iyice düşünelim , araştıralım ve yarın Hasan ile konuşalım sonra da olabilecek şifreleri bir kâğıda yazıp getiririm, dedi ve Emir bu sözleri onayladı. İkisi de yoğun bir çalışma ardından ödevlerini yapıp uyudular. Sabah olunca ikisi buluşup okula gittiler. Okula giderken o kapıyı incelediler ve şifre sistemini bulmaya gayret ettiler. Sınıfa girince Hasan'ı bulamadılar, Emir ise Büşra'nın kolundan tutup götürdü. Büşra: Hey! ne yapıyorsun? Emir : Zil çalmadan o kapıyı açmamız lazım ,haydi koş! Kapının önüne geldiklerinde Büşra cebinden kâğıdı çıkartıp Emir'e sırayla şifreleri söylemeye başladı. İlk başta tüm bulduğu şifreler yanlış olurken en son şifreyi girince onaylama sesi gelmişti. Emir : Helal olsun Büşra sende de iyi ajan olurmuş, diyerek güldü. Derin bir nefes alıp yavaş adımlarla içeriye girdiler. Etraf örümcek ağlarıyla dolu bir mağara. Emir :Burası çok külüstür bir yer ama meşale olduğuna göre buraya sık sık geliyorlar, dedi kısık bir ses tonuyla. Biraz daha ilerledikten sonra şaşırtıcı bir şekilde, sahil gördüler ama bu sahil biraz değişik. Kumun rengi turuncu ;denizin rengi ise siyahtı. Emir : Sanki başka bir evrende gibi değil miyiz Büşra?

Büşra kafasıyla onayladı. Büşra : Bugünlük yeter hem ders başlamıştır, hoca çok kızar hem yarın eşya getiririz, hadi gidelim, dedi . Aslında Büşra biraz korkaktı. Emir de: Aslında devam edebilirdik ama haklısın hoca kızabilir, hadi gidelim ,dedi. Sınıfın kapısına gittiklerinde kalpleri küt küt atıyordu ama sınıfa girmek zorundalardı ve dersleri Matematikti hoca buna çok kızabilirdi. İki derin bir nefes alıp kapıyı tıkladılar ve içeriye adım attıklarında hoca onları çok meraklı bir şekilde bekliyordu ve dersin bitmesine on dakika kalmıştı.

TUTANAK

Hoca yüksek bir ses tonuyla, otuz dakikadır yoksunuz ,neredeydiniz? Eğer bir şey olsaydı ailelerinize ne diyecektik, hiç düşündünüz mü? Bu davranışınızdan dolayı beni dışarıda bekleyin ,teneffüste yanıma gelin, dedi. Emir'in aslında çok umurunda değildi ama Büşra çok korkmuştu ve gözleri dolmuştu. Zil çaldı ve hoca sınıftan çıktı ve sert bir dille, siz benimle geliyorsunuz, dedi. Yavaşça müdürün odasına doğru gidiyorlardı, olacaklardan korkuyorlardı ama bir yandan da kapıyı merak ediyorlardı. Müdürün odasına girdiler ve öğretmen saniye saniyesine kadar durumu anlattı. Müdürün yüz ifadesi çok değişmişti. Hemen bir kâğıt çıkarıp tutanak belgesi tuttu. Her şeyi yazdıktan imzaladıktan sonra sulu gözlerle müdürün odasından çıktılar. Bu ,Emir'in iki ;Büşra'nın da ilk tutanağı olmuştu. Sınıfa girdiler ve çok şaşırıldılar çünkü Hasan da oradaydı. Emir kekeleyerek Hasan senin ne işin var burada ,sen okula gelmemiştin? Aslında Emir'in umurunda değildi sadece kapının önünden geçerken ses duydu mu ya da girdi mi diye tereddüt etti. Hasan, trafik çok fazlaydı, annemle geldik o yüzden. İki arkadaş da derin bir oh çektiler.

CANAVARDAN KAÇIŞ

Ertesi gün yani Cumartesi günü iki arkadaş ve Pamuk gizli kapıya gittiler örümcek dolu mağaradan geçtiler ve yeni bir evren adı verdikleri yere geldiler, ilerlediler .Emir : Benim duyduğum sesi sizde duydunuz mu? Dedi . Pamuk miyavladı. Büşra ise kafasını iki bir yana salladı. Daha sonra büyük bir sesle hepsi arkasına döndü ve arkada dev bir canavar vardı. İki birden bağırarak geri çekildi. Bir anda hepsi koşmaya başladı .Canavar büyük ayaklarıyla yerleri yıka yıka geliyordu .Çok korkmuşlardı. Koştular, koştular ama sonu gelmiyordu. En son pes etmek geldi akıllarına ama tam karşılarında beyaz bir ışık vardı. Oraya gireceklerdi, hepsi bir anda atladı ve gözlerini açtiklarında çıkış kapısının önündelerdi. Bir an önce çıkmaları lazımdı ,iki de koşar adımlarla çıktılar. Yaklaşık iki saat kadar dinlendiler. Daha sonra hiçbir şey olmamış gibi pastanede yemek yiyip çıktılar.

CANAVARIN GERÇEK YÜZÜ

Aradan bir ay geçmiş ve okullar açılmış yine bir Cumartesi buluşmuşlardı. Bu sefer Büşra : Bu canavar gerçek mi ? dedi Emir : Bence değil ,bunu bulmak için bir şey yapmalıyız ama ne? Dedi Büşra : Bence ona tuzak kuralım o peşimizden gelirken üstüne bir ağ atalım ve orada hapis kalsın sonra onun devrelerini bozalım ve maskesi düşsün , dedi. Emir biraz endişelendi ama bu fikre katıldı. Tüm düzenekler hazırlandı ve o gün geldi . Yine buluştular girdiler ve yürümeye devam ettiler. Canavarın uzaktan gelen sesini duymalarına rağmen bilmiyormuş gibi yapacaklar, canavar iyice yaklaştı ve beyaz deliğe iyice yaklaştılar Emir elindeki kumandaya bastı ve 100 kiloluk bir ağ üstüne düştü oradan çıkamıyordu Büşra ise üç tuşla devrelerini bozdu. Artık işlevsiz hale gelmiştir , dedi Emir. İşte bu ikisi gidip maskeyi çıkardı ve gördüklerine şok oldular. Canavar aslında Hasan'dı . İki bir anda : Ne , nasıl olur? Diye karşı çıktılar. Emir ve Büşra bu yaptığının intikamını alacaktı. Pamuk ise bir anda Hasan'ın yüzüne

atlayıp yüzünü tırmaladı. Büşra Pamuk çoktan intikamımızı aldı, diyerek Hasan hariç yüzlerinde bir tebessüm oluştu .Çünkü artık Hasan ne gülebilirdi ne de ağlayabilirdi. Ta ki ağ kopana kadar, ağ birden açıldı canavar yani Hasan kendini birden düzelterek kötü bir kahkaha attı. İkisi birden koşmaya başladı tabi, uzun bir koşuşun ardından yorulup dinlenmek istediler. Arkalarına baktıklarında canavar gözükmüyordu ama tehlike daha bitmemişti. Yuvarlak bir nesnenin yanına oturup soluklandılar. Pamuk çok susamış, Büşra ise çok yorulmuştu, Emir ise hep etrafına bakınıp duruyordu. Ve birden Büşra : Acaba hangi evrendeyiz ve bugün hani gün? Dedi. Sorusu mantıklıydı. Emir : Ne olduğu önemli bile değil tek isteğim bir an önce buradan kurtulmak. Dedi. Pamuk ise evet dercesine miyavladı. Ve tam karşılarında beyaz bir ışık vardı galiba çıkış yoluydu. Büşra görür görmez hemen Emir’e söyledi. Hepsi bir anda hızlı ve sessiz adımlarla gittiler. Tam çıkacakken canavar bağırdı. Pamuk yerinden iki metre zıplamıştı ve hepsi aniden kapıdan çıktı. Çok hızlı bir şekilde sanki ışınlanmış gibi kendilerini kapının önünde buldular. Hepsi derin bir nefes çekti Emir “Oksijen” diye bağırdı. Sokaktan geçen bir kız yardım etmek istedi ama neye karıştığının hiç de farkında değildi.

DEREN ORHAN 7/F

İMAM HATİPLİ OLMAK DEMEK

İmam hatipli olmak demek,
Her zaman bir adım önde olmak demek.

İmam hatipli olmak demek,
Öğle teneffüsünde kantin sırasına koşmak yerine
Namaz için mescide koşmak demek.
Sevgisini yüzündeki gülümsemeyle ifade edip,
Bunun bir sadaka olduğunu bilmek demek.

İmam hatipli olmak demek,
Veren elin, alan elden üstün olduğunu bilerek
Paylaşmayı sevmek demek.
Peygamber sevincini coşkuyla yaşayıp her Mevlid-i Nebi’de
Kalbinin üzerine ‘Peygamber’imi çok seviyorum!’ rozeti takmak demek.
Minik kalplerimizdeki kocaman sevgiyle ona salavatlar getirmek demek!

İmam hatipli olmak demek,
Kur’an-ı Kerim dersinde okuduğumuz ayetlerle
Nurlanıp, şuurlanmak demek.
Başkaları değil, Allah (c.c) ne der diye düşünmek demek.
Kafire karşı ‘Elif’ gibi dimdik, Allah’a karşı ‘Vav’ gibi eğilmek demek!

AZRA BETÜL YARDIMCI 5/F

(Mevlid-i Nebi Haftası Etkinlikleri Şiir Yarışmasında İlçe 3.si olmuştur.)

İMAM HATİPLİM

Kur'an aşkıyla yanıp tutuşan,
Zalimlere karşı duran,
Geleceğin önderi,
Ey, imam hatiplim!

Cehalet fişkırın şu toplumu,
Aydınlat nur ışığımla!
İslam meşalesini yak,
Hak dava yolunda!

Haksızlığa boyun eğmeyen,
Mazluma el uzatan
İslam sevdalıları,
Vazgeçmez bu davadan!

Tebliğ meşalesini yakan,
İlim ilim dolaşan,
Nice nesiller geçer
İmam hatip yolundan!

FATMANUR GÜNEŞ 8/C

İNSANDIM

Simsiyah bir gecenin ortasındayım
Yalnızım , doya doya yaşayamadım
Belli etmem ama ben de iyi bir insandım
İşe yaramazdım ama yine de insandım ...

Yüzüme vurdular kimsesizliğimi
Hatırlayamadın di mi o eski beni
Rüzgara sor ,o aldı götürdü benliğimi
Belki de vardır beni de seven biri ...

MELİSA NİL BEYHAN 8/G

KARDEŞLİK

Müslümanlık denilince akla ilk kardeşlik gelir

Çünkü Müslümanlık;

Siyah beyaz, zengin fakir demeden

Dil, din, ırk ayrımı yapmadan

Barış içinde yaşamayı gerektirir

Karanlık günlerde

Gözyaşı içinde mücadele verirken

Elimizden tutan

Bizi güneş gibi aydınlığa kavuşturandır kardeşlik

Dünyadaki en güzel duygudur bu

Mutluluk verir insana

Kardeşlerine olan saygını yitirme asla

Gönülden bağlan onlara

Kalbinde yer ayır

Var yok demeden yardım et onlara

Daima sevecen güler yüzlü ol

Kardeşlerinle samimi ol

Unutma onları

Birlik beraberlik kur onlarla

Karşınızda kim olursa olsun

Birlik beraberliğin gücünü yıkamaz asla

SEVDE AKGÜR 7/C

HAYAT

İnsanların yaşadığı duyguları ve olayları iyi ve güzel ayrımların yaşandığı geniş kavram?

Dünyanın neresinde olursak olalım bu kavram herkes için kendi içinde ayrı ayrı hikayeler, zorluklar ve güzellikler barındırıyor. Kimisi çocukluk yıllarında kimisi gençliğinde kimisi de ömrünün son yıllarında bu gerçekle yüzleşiyor. Elbette doğduğun yer, yaşadığın coğrafya ,içinde bulunduğun ortam maddi ve manevi gücün bu kavramı doğrudan etki etmektedir. Kimisi henüz çocukken iyi bir gelecek için her türlü yatırım yapıp ve her türlü eğitimi alırken kimisi de daha çocukken hayatın zorlukları ve hayatın gerçek yüzüyle mücadele etmek zorunda kalıyor. Kimisi gençliğinde önüne çıkan fırsatları doğru değerlendirerek hayalini kurduğu hayatı yaşıyor. Kimisi de hayalini kurduğu hayata ulaşmak için var gücüyle çalışıyor. Kimisi ömrünün son demlerinde huzur içinde yaşarken kimisi de hala zorlukla uğraşmaya devam ediyor. Sonuç olarak hayat bazen herkes için ayrı ayrı konularda eşit ve adil olmayabiliyor. Hayatımızda karşımıza çeşitli sorunlar çıkıyor ve adımlarımız kesilebiliyor. Ancak bazıları önünde olan engelleri veya merdivenleri suçlarken bazıları da bu engeli nasıl aşabilirim peşine düşüyor. Biz de olaylara bu ikinci bakıştan baksak daha mutlu bir hayata kapı açmış oluruz.

ZEYNEP AVCİ 7/F

KÜÇÜK BİR ÇOCUĞUM

Asude bir yer arıyorum
Derdimi mısralara dökeceğim bu akşam
İnsanlar anlamıyor,
Bir tablo kadar sabit, ruhsuz bir şiir kadar sıkıcılar.

Oysa ben küçük bir çocuğum!
Koşturup oynamam lazım.
“Çocuklar ölmez!” derdi annem,
Şimdi ben küçük bir çocuğum.
Asude bir yerde derdimi mısralara döküyorum...

MELİSA NİL BEYHAN 8/G

RICKTY

TUHAF SOLUCAN KASABASI

Tuhaf Solucan Kasabası'na muhtemelen farkında olmadan gelmiştin. Geldiğinde genellikle yaz mevsimi olurdu. Yeşil ağaçlar, taze meyveler, martılar, güller, laleler, deniz kabukları ve güzel bir Ege Denizi. Baban değişik şekilli deniz kabuklarını toplarken sende annenle birlikte güzel dalgasız Ege Denizi'nde yüzersin. Burada on beş yirmi gün kaldıktan sonra eve dönme yoluna geçtiğiniz de şuradan anlarsın o deniz kenarında bir tabelada: "Tuhaf Solucan İskelesi" yazar. Bunu gördüğünde de eve döndüğünüzü anlayabilirsin. Ama bu kasabaya kış geldiğinde yazdan bir eser kalmaz. Bolca karanlık gece, kış boyunca hiç durmayan kar, buz gibi yağmur, neredeyse evlerin çatısını uçuracak rüzgar. Tuhaf Solucan Kasabası'na genellikle kışın sadece Tuhaf Solucan Kasabası'na sakinleri ve turistler bulunur. Aslında turistlerde bazı bilgileri bilse buraya hiç gelmezler. Mesela "Rickty" bilseler asla Tuhaf Solucan Kasabası'na gelmezler.

BENİM HİKAYEM

Ben Willy SOOT. Kısaca bana Wi diyebilirsiniz. Ben on bir yaşındayım. Ailem yok. Ben sekiz yaşından beri tek başıma yaşıyorum .Çünkü ailem pilot ve neredeyse her gün evde tek kalıyordum. Bu yüzden ailem beni buraya Tuhaf Solucan Kasabası'na babaannemin yanına yolladılar ve iki yıl boyunca babaannemin yanında kaldım. on yaşımıdayken babaannem vefat etti ve aileme kimse ulaşamadı. Artık tek başıma yaşıyorum. Bir lokantanın garsonuyum. Çalıştığım lokantanın ismi de Wokwok Fish yani tava balığı. Burada kalıyorum. Hemen lokantanın deposunda patronum bana küçük bir oda verdi. Odam da çok fazla eşyam yok ama lokanta da unutulmuş ve geri alınmaya gelmeyen eşyaları patronum bana veriyor. Çünkü ben hem de unutulmuş eşya görevlisiyim. Odamda kapıyı açınca hemen bir eski ve gıcırdayan bir yatağım var. Yatağımın neredeyse benim boyum kadar yüksekinde iki küçük cam var. Yatağımın yanında iki çekmece ve bir tane askılık var. Dolabımın kapağında kırık bir ayna ve dolabımın bir kapağı yok. Dolabımın karşısında yan yana dört defter sığacağı kadar bir masam ve bir eski tahtadan yapılmış sandalyem var. Bir de eski bir ısıtıcım var. Masamın üzerinde bir günlüğüm var. Günlüğümün içinde ailemden ve babaannemden kalan hatıralar ve her gün yatmadan önce yazdığım bir er paragraflar var. Masam da teneke kutudan yapılmış bir kutu ve içinde bir tane boyu hafif kısalmış kırmızı kalem, iki tane biri uzun biri kısa kurşun kalem ve bir tane mavi tükenmez kalem vardı. Birde o sahibinin asla gelmediği "Kedis" kitabım bu kitap çok kalın bir kitap. 973 sayfa. Sadece on iki sayfa okuyabildim çünkü bu kitap bana üç gün önce gece patronum getirdi. Ama kitap çok heyecanlı çünkü anladığım kadarıyla çok korkunç bir kediyi anlatıyor. Bundan sonra Wokwok'ta işim biter bitmez hemen odama inip ısıtıcıyı açıp yatağıma girip bu kitabı okuyacağım.

DİANA BASE

Bu da arkadaşım Diana. Onunla bugün tanıştık. Ona kısaca Di diyorum, o da bana Wi diyor çünkü hem böyle daha kısa oluyor hem de birbirimize sanki başka bir isimle hitap etmiş gibi oluyor. Ya da bana öyle geliyor. Neyse sizlere Di'nin de hikayesini anlatayım. Di'nin ailesi Di'yi sekiz yaşında iken yetimhaneye bırakmış sebebi de galiba babası bir trafik kazası geçirmiş ve felç kalmış. Di de yetimhaneden kaçıp buraya gelmiş çünkü onların burada çok lüks bir villaları varmış. Annesinin de buraya geleceğini düşünmüş ve ailesinin o sekiz yaşındayken bıraktığı paralarla kendisine bir feribot bileti almış. Ama şu an on iki yaşında haberiniz olsun. Neyse devam ediyorum sonra dün buraya gelmiş. Onu patronum dışarda donmak üzere bulmuş ve lokantaya getirmiş bende onu bu sabah gördüm. Bana bu olanları da bugün anlattı. Birde patronum izin verirse benimle kalmak istediğini söyledi ve bende patronum izin verirse neden olmasın dedim. Di hemen:

- Bunu duyduğuma çok sevindim, dedi ben de hemen:

-Ama odam çok küçük sığabilir miyiz ki?, dedim. Di:

-Tabi ki de sığarız, dedi. Ben:

-İstersen sana odamı gösterebilim, dedim. Di ise hiç düşünmeden direkt:

-Evet, gidip bakalım, dedi. Patronumdan izin alarak Di'ye yolu gösterdim on merdiven indik ve odamın kapsını açıp Di'ye içeriye girmesini söyledim. O içeri girip:

-Vay canına ne kadar güzel ve sıcacık bir oda, dedi. Ben de:

-Seninle ayak ayağa yatmak zorunda kalabiliriz, dedim. Di masamdaki kitabı eline aldı.

-Sen bu kitabı nereden aldın? Dedi ve ben de:

-O kitabı bir müşteri burada unutmuş , almaya da gelmediği için patronum bu kitabı bana verdi, dedim .Di:

-Senin patronun kim? diye sordu.

İŞTE BAY MARCH

Bay March onu tanıdığım günden beri dünyanın en iyi kalpli insanı çünkü hem babaannem vefat ettiğinde beni buraya o kabul etti. Bay March ile şöyle tanıştık. Ben Tuhaf Solucan Kasabasına ilk geldiğimde beni iskeleden Bay March aldı ve beni babaannemin yanına bıraktı Zaten oda bizim yan komşumuzdu. Bay March benim bir aile üyem gibiydi. Babaannem vefat ettiğinde benim o kocaman evde yaşamamı istemiyordu ve onun kendi evinde bana verecek oda yoktu. Daha sonra bana burayı hazırladı ve ben de bir buçuk iki seneden beri burada yaşıyorum. Şu an tek ailem de Bay March. Hem sabah gelip burada bana kahvaltı hazırlıyor ve öğlen yemeği, akşam yemeği hatta acıkırsan gece bile bana yemek hazırlardı. Bay March tek yaşıyordu ve o yüzden evi de 1+1 idi. Salonda yatıyordu. Mutfağında iki kişi aynı anda girecek

kadar da yer yoktu. Ama Tuhaf Solucan Kasabası'nda en taze balıkları tutar ,en güzel temizleyip pişiren de o dur. Mesela biz Wokwok'ta üç garsonuz ve hiçbirimiz işsizlikten oturmayız. Sürekli müşteri gelir; menü veririz kaşık, çatak, bıçak ve bardak götürürüz. Siparişlerini alıp aşçılara götürürüz. Salata ve ekmek götürürüz yemekleri beş ila on dakika arasında genellikle pişer zaten sonra yemeklerini verip başka müşteriye geçeriz.

KAYIP ÇANTA

Sabah kalktığımda oda çok soğuktu. Di pencereyi açmış ve önüne tahta sandalyemi çekmiş pencereden dışarıyı izliyordu. Hemen Di'ye ne yaptığını sordum. Di de: Bu gece su içmek için kalkmışım ve dışardan bir kükreme ve bağırma sesi geldi. Gece seni rahatsız etmemek için kalkmadım ama o şeyin ne olduğunu çok merak ediyorum, dedi. Di ve ben hazırlanıp yukarı çıktık ve Bay March bize kahverengi bir çanta uzatı. Çantayı aldım ve aşağı kayıp eşya odasına indim. Kayıp eşya odasının kapısını açtığımda yüzüme soğuk hava vurdu. On saniyelik bir titreme hissettim ama sonra içeri girip oradaki kanepeye oturdum. Kalem ve defteri önümdeki sehbayaya koydum ve 11\03\2023 tarihli sayfayı açtım. Doldurmam gereken “Ne?, Ne Renk?, İçinde Ne Var?” gibi sorular vardı. İlk boşluğa sırt çantası yazdım. İkinci boşluğa da kahverengi yazdım. Ama üçüncü soruya cevap vermeden önce çantanın içine bakmam lazımdı. Bunu her ne kadar yapmak istemesem de o ağır kahve rengi çantayı açtım. İçine biraz baktığımda direkt gözüme eski ve her yeri kırık bir ayna çarptı. Aynayı elime aldım ve aynanın arkasında bir şey yazdığını fark ettim. Yazıyı okuduğumda şu yazıyordu:

1998

Bu benden sana büyük bir hatıra. Bunu ömrün boyunca sakla...

Yazıyordu. Ama yazının devamı silinmişti. Hemen Di'yi çağırdım. Di hemen geldi ve ona kırık aynayı aynayı verdim. Bende çantaya bakmaya devam ettim ve çantadan şunlar çıktı:

-Kırık ayna,yeşil tükenmez kalem,siyah silgi,arması yırtılmış okul forması,turuncu termos,yarısı yırtık fotoğraf.

Bunları görünce Di ve ben çok şaşırдық çünkü hiç böyle bir şey beklemiyorduk. Ben tam deftere yazacaktım ki bir anda kar yağmaya başladı. Hemen üst kata çıktık ve karı izledik. Beş dakika sonra Bay March çanta işini hallettin mi? Diye sordu. Ve biz de hemen aşağı kata kayıp eşya odasına koştuk. İlk önce bunların ne işe yarayabileceklerini düşündük. Di bence bunlar bir yazarın dedi ,ben de böyle düşünüyordum. Sonra deftere ürünleri isimlerini yazdım.

11\03\2023

NE?	NE RENK?	İÇİNDE NE VAR?
çanta	kahverengi	-kırık ayna -yeşil tükenmez kalem -siyah silgi -turuncu termos -yarısı yırtık fotoğraf

Böyle doldurdum. Sonra birlikte Bay March'in kahvaltı hazırlamasına yardım ettik. Sofrayı kurduktan sonra beş kişi sofranın köşelerindeki sandalyelere oturduk. İstediklerimizi tabaklarımıza aldıktan sonra yemeklerimizi yemeğe başladık. Ben tabağıma salatalık, domates, omlet ve yeşil zeytin aldım. Di ise peynir, zeytin ve birkaç dilim ekmek aldı. İkimiz de çay ve şeker aldık. Çaylarımızı içtik ve Bay March dan biraz dışarı çıkmak için izin aldık. Bay March da bizi kırmadan hemen izin verdi. Biz de aşağı inip montlarımızı giyip dışarı çıktık. Deniz kıyısında çok fazla buz ve kar vardı. Ama biz oraya değil de bir kütüphaneye gittik. Orada sıcak çikolata içtik ve kitaplara bakmaya başladık. Ben "Uzay Maceraları" diye güzel bir kitap buldum. Bunu Di'ye söylemeye gittim ve Di yoktu ve gittiğimiz kütüphane de altı katlıydı. Onu bulmam acayip zor olacaktı. Oradaki görevliye sordum ve az önce bir adam ile dışarı çıktı, dedi. Hemen dışarı çıktım ve Di'ye baktım ve Di ortalıkta yoktu. Onu göremeyince biraz korktum ama sonra Di Bay March ile gidebileceğini düşündüm ve hemen Wok Wok'a koştum. Ve

KARANLIK ADAM

O adamı gördüm. Tamamen siyah giyimli ve yüzünde maske olan bir adam lokantaya gelmişti ve yanında da Di vardı. Di'yi görünce biraz içim rahatladı. Onları dinlemeye çalıştım ama tek duyduğum kelime Rickty idi. Ben Rickty'nin ne olduğunu az buz biliyordum ve bildiğim kadarıyla kışın denizde yaşayan bir canlı diye biliyordum. Karanlık adam kendine ve Di'ye balıklı pilav söyledi ve onların siparişini ben aldım. Di bana beden dili ile karanlık adam görmeden yardım et işareti yapıyordu. Bende bunu görünce onların bir arka masasına oturdum Karanlık adamın söylediklerini dinledim. Bir canavardan bahsediyordu. Bu canavarın yılda sadece bir kere bıraktığı bir şey varmış ama adını anlamadım, eğer yakalarsa bu şeyi kaybedene kadar seni koruyormuş. Karanlık adam da bu şeyi yakalamak için Di'den yardım istemiş ama Di kabul etmemiş. Bu adamın Di'ye söylediği her şeyi Di bana söyledi ve ben de Di'ye karanlık adam yalan söylüyordur, dedim ama Di karanlık adamın bunu ciddi ciddi söylediğini söyledi. Ben de Di'ye yarın bunu araştırmalıyız, dedim. Yarın kütüphaneye bir daha gitmeye karar verdik. Odamıza gittik ve kedis kitabımı okumaya başladım. Okurken sıcak yatağımın içerisinde uyuyakaldım. Sabahın çok erken saatinde, daha güneş doğmamışken Di beni uyandırdı. Hazırlanıp hemen gittik. Ve rafların arasında bir not bulduk:

"AFERİN

notu buldun şimdi sıra diğerinde 4. Katta 4x6 reyonda" yazıyordu.

Hemen işlemin cevabını bulduk. Cevap 24 çıktı. 4.kata çıktık ve bir görevliye bizi 24. raflara götürmesini istedi. Raflarda tek Cin Ali kitapları vardı. Ben elime Cin Ali'nin Atı adlı kitabı aldım ve ilk sayfadan bir not çıktı.Notta şöyle yazıyordu:

AFERİN

“Notu buldun şimdi -1 e in ve beni gör! Diyordu ve Biz de -1 e inmek istemediğimiz için de bu notu yırtıp çöpe attık. Konumuz olan Rickty'e dönersek . Bu konu içimi ürpertiyordu. Neyse Di hemen kitabı aramaya başladı. Ama ben kitabı bulmasını istemiyordum. Di tün kitaplara baktıktan sonra bana bulamadığını söyledi ve kütüphaneden çıktık. Kara adam bizi yine kütüphanenin önünde bekliyodu ben Di'yi sıkıca tuttum ve kütüphaneden koşarak uzaklaştık.

TUHAF ODA

Hemen lokantaya geldik. Ama Bay March bize yine de ondan izinsiz gittiğimiz için çok kızdı. Bizi odaya gönderdi. Bizde yanlış odaya girdik ve karşımız da bir tane daha kapı vardı ve o kapıyı açtığımız da...

O KİTAP

Ve kapıyı açtığımızda bizi bol renkli çiçekli bir orman karşıladı. Orada biraz yürüdükten sonra önümüze bir kapı daha çıktı. O kapıdan gidip gitmemek için düşünüyordum ama Di hiç düşünmeden direkt kapıdan geçti ve bana bağırdı. Bende hemen Di'nin peşinden koştum. Bir de ne göreyim! Kütüphanede aradığımız kitap burada bir cam kutuda saklanıyordu. Di bu camı kırmaya kalktı ve ben onu durdurdum.Bana neden beni tutuyorsun diye bağırdı. Ben de senin bu camı kırma iznin varmı? Di'ye bağırdım ve arkamızdan Bay March geldi .İkimize de kızdı. Di hiç arkasına bakmadan koşarak kaçtı ve bende ne diyeceğimi bulamadım. Ben de o camı kırdım, kitabı aldım. Ne kadar hızlı koşabiliyorsam o kadar hızlı koştum .Karşıma Karanlık adam çıktı ve bana çelme taktı. Yere düştüm , sesimi ne kadar çıkarabiliyorsam o kadar sesli Di'ye bağırdım. Di sesimi duydu ve bana doğru koştu. Ben ona kitabı fırlattım ,koşmasını ve saklanmasını söyledim. Karanlık Adamın da hareket etmesini engelledim.

KOŞ Dİ

En sonun da Karanlık Adam beni yendi. Zaten Di ortalıktan kaybolmuştu. Bay March da karanlık adamın peşinde koştu. Bende en son odalardan çıktım ve kapıyı kitledim. Her yerde Di'yi aradım ama bulamadım.

İki YIL SONRA

Bugün yolda Di'yi gördüm ve bana bir kelime bile söylemedi ,beni gördüğünde kafasını başka bir yöne çevirdi. Ama ben onu iki seneden beri her yerde arıyordum.

HAFSA NAZ BENZEROĞLU 7/F

SESSİZ ÇIĞLIKLAR

Hayatın gerçeğiydi ölüm aslında

Kabullenmek istemedim en başta

Ađlamak da gülmek kadar normaldi bu dünyada

Sessiz çığlıklarım vardı duyuyordum her anında

Sensiz hayatın anlamı olduğunu sanmıyorum

Tek başıma ıssız sokaklarda geziyorum

Yolun sonu ölümdü biliyordum

Ama bu kadar erken beklemiyordum...

MELİSA NİL BEYHAN 8/G

TABİP ONARMAZ YARALAR

Akşam çökerken bir annenin umutlarının üzerine
Karışıyor bombaların gürültüsü sala seslerine
Bir avuç nefesleri kalmış bebeklerin ciğerlerinde
Dünyanın vicdanı(!) yetmiş beş yıldır gün yüzünde

Gerçek tiyatro oyuncusu misali bazılarının zihninde
Maalesef oyun gibi geliyor savaş, çocuklarımızın gözlerine
Yavrumuz yaşındaki çocuklar senelerce ıstırap içinde
Bazıları özgür ama şehit, bazıları mahpus ve diri

Kafeste geçiyor babaların karanlık yılları
Sırf özgürlük namına çalındı tutsak hayatları
Umut besledi diye bıçaklandı yaralı sırtları
Eyyübi'nin mirası esirse dünyanın hali pek acınası

ZEYNEP SALİHA GEDİKOĞLU 8/H

ZEYTİN GÖZLÜ ÇOCUKLAR

Filistin denilince akla ilk gelen nedir sizce? Esaret, işgal, angarya, direniş, intifada, Şeyh Ahmed Yasin, Muhammed Durra, Hanzala, Miraç... Herkesin aklında farklı çağrışımlar... Şimdi biz bu yarışmayla çağrışımlarımızı mı yarıştıracamız? Yazarken bile hicap duyuyorum desem saygısızlık etmiş olur muyum? Şehit olan mazlumların üzerinden hamaset yapıyorumuz gibi düşünüp kendimi suçlu hissetmem çocukluğumdan mı sizce? ”Bir yanlış gördüğünüzde onu elinizle düzeltiniz, eğer gücünüz yetmiyorsa dilinizle düzeltiniz...” Hadis-i Şerifiyle amel ettiğimi düşünerek kendimi avutuyorum.

Birçok inaniş ev sahipliği yapan ama tek dine kalbini vermiş, birçok Peygamber’i ağırlamış, mahzun ve mahpus Filistin kendi içinde özgür bir devlet. Cesaret denilince karanlıktan korkmayan değil, İslam aşkı ile o karanlığa gözü kapalı dalan nice yiğitlerin doğduğu yerdir Filistin.

Filistin hakkında yazmak boyum aşan bir iş, biliyorum. Direnişleri, maruz kaldıkları zulüm o kadar büyük ki kelimelerim küçük kalıyor ve artık dile getirmek, kınamak, slogan atmak, katilleri tehdit etmek işe yaramıyor, gerçekten bir şeyler yapmak gerekiyor. Ne kadar uğraşsak da empati kuramayız evet ama bir düşünelim, onların yerinde biz olsaydık gerçekten isyan etmeden sabreder miydik, davamıza sadık kalır mıydık?

Farz edin ki Gazze’de doğmuş büyümüş bir çocuksunuz, adınız Halid. On yaşında evin tek erkeğisiniz, babanız İsrail hapisanesinde ve akıbeti meçhul, anneniz her gün gözünüzün içine bakıyor sağ salim eve dönmeniz için. Bir de küçük kız kardeşiniz var, adı Fatma. Daha etrafında olup biteni anlayamayacak yaşta olsa da gözlerinden okuyorsunuz savaşı, o kulak çınlatan bombaların seslerini. Bir kere tebessüm etsin istiyorsunuz ama öyle mahzun ki... Sabah erkenden kalkıyorsunuz, kız kardeşinize Allah’ın yanınızda olduğunu, başınıza gelenlere sabretmeniz gerektiğini hatırlatıp annenizin gözü yaşlı duaları eşliğinde evden çıkıyorsunuz. Her gün yaptığımız gibi arkadaşlarımızla buluşuyorsunuz. Yok yok, oyun oynamak için değil. Eskiden arkadaşlarımızın oturduğu şimdi yıkılmış harabelerin üstündesiniz, keskin taşlar arıyorsunuz. Sonra herkes bulabildiği kadarını alıyor ve işgalci İsrail askerlerinin nöbet tuttuğu alana geliyorsunuz, sizi görmezden geliyorlar, kendi aralarında konuşup gülüyorlar, çok kızılıyorsunuz ve elinize gelen ilk taşı askerin kasketine isabet ettiriyorsunuz. Gülüşmeleri hemen kesiliyor ve uzun namlulu silahlarını size doğrultuyorlar, korkmuyorsunuz, hiçbir zaman da korkmadınız. Bu ulvi görevinizi yerine getirir getirmez her sabah olduğu gibi okulunuzun yolunu tutuyorsunuz. Belki okul sonrası zeytin bahçelerinde çalışıyor, günün sonunda şansınız varsa evin erkeği olarak evinize dönüyorsunuz. Henüz on yaşındasınız... Filistin’de on yaşında olmak başka ülkelerde başka şehirlerde on yaşında olmaktan çok farklı değil mi? Bizim devasa(!) dertlerimiz gibi değil onların dertleri, günlük rutinlerimize hiç benzemiyor. Filistin’de çocuk olamazsınız orada, ya mücahidsiniz ya şehit.

2021 yılında okulumuzda yapılan “Kur’an ve Sünnet’e Göre Mescid-i Aksa” konulu bir seminere katılmışım. O yaşta yazdığım bir cümleyi izninizle buraya da aktarıyorum: “Filistinliler o kadar dinlerini seviyorlar ki ölecek olsalar bile mescitlerine gidiyorlar, ben onlar kadar cesur insanlar görmedim.” O gün gerçekten kendimi sorgulamışım, ben dinimi onların

sevdiği kadar seviyor muyum? Bu soru sizlere çok basit geliyor olabilir ama o anda duyduğum korku çok büyüktü ve yumruğum kadar olan kalbimin tamamını kaplamıştı.

Bazen durup düşünüyorum: Ne zaman bitecek? Bu insanlık suçu ne zaman son bulacak? Ama sonra asıl sorunun bu olmadığını anlıyorum; ne zaman uyanacağız, ne zaman film izler gibi izlemek yerine harekete geçeceğiz? “Allah hakkıyla işitendir, bilendir.” Bu kış uykumuz ahirette yüzümüze vurulmayacak mı sanıyoruz? “Müslümanın derdiyle dertlenmeyen bizden değildir.” hadisine ne oldu, sorarım size. Hani Müslümanlar bir binanın tuğlaları, bir vücudun azaları gibiydi?! Kalbimiz yerinden sökülürken neden bu derin sessizlik? Özür dileriz Filistin, özür dileriz Kudüs, özür dileriz Mescid-i Aksa, affedin çocuğuna moral veremeye çabalayan analar, affedin yavrusunu enkazdan çıkarmaya çalışan babalar... Oysa ilk kıblemizi korumak sadece sizin sorumluluğunuz değil, hepimizin göreviydi.

Her hallerinde Müslümanca bir asalet var; şehitlerine ağlarken, dünyaya seslenirken, meydan okurken. Bir milletin vatanını savunurken ki asaleti bize çok yabancı değil aslında ama unutmamız Abdülhamid’in torunları olduğumuzu. Kimliğimizi hatırlama vakti sizce de artık gelmedi mi?

Hasılı kelam, karmaşık duygular içindeyim; vicdan azabı, korku, bekleyiş, sabır, haykırış, isyan, hamd, ümit. Evet ümit! Değil mi ki Müslümanız, değil mi ki Mevla’mız: “Allah’ın rahmetinden ümit kesmeyiniz.” (Zümer,53.) buyuruyor. Bu zulmetin ortasında ümit hep vardı, hep var olacak. Çünkü biliyoruz ki “Allah vaadinden asla dönmez.”

Elbet bir gün bu makus talih yenilecek, Filistin özgürlüğüne kavuşacak. Elbet bir gün o zeytin gözlü çocuklar büyüyecek. Kim bilir belki Hanzala sonunda yüzünü dönecek, belki bir gün beraber Mescid-i Aksa’da namaz kılacağız, belki Halid bizi Gazze’deki evine davet edecek. Kim bilir belki bir gün... O güne değin herkes elinden geleni yapmak zorunda. En azından bunu kardeşlerimize borçluyuz. Eli kalem tutan Filistin davasını yazmalı, hitabeti güçlü olan susmamalı, haykırmalı, ressamalar her yere Filistin’i, Gazze’yi, el-Aksa’yı çizmeli, anneler çocuklarına masal diye Miracı, Hz. Ömer’i, Selahaddin’i, Şeyh Ahmed Yasin’i, Muhammed Durra’yı, Ebu Ubeyde’yi anlatmalı, yöneticileri harekete geçmeleri için yüreklendirmeliyiz. Unutmamalı, unutturmamalıyız, ta ki Filistin özgür kalıncaya değin.

ZEYNEP SALİHA GEDİKOĞLU 8/H

(Mevlid-i Nebi Haftası Etkinlikleri Kompozisyon Yarışmasında İlçe 1.si olmuştur.)

YOKSUN EY NEBİ!

Canımı vereceğim
Yoluna kadife çiçekler dizeceğim,
Yoksun!
Nasıl özlem giderelim ya Resul?
Yoksun!
Dünya sürgününün süruru,
Yoksun!

Mekke sokakları sensiz تنها,
Yesrib sensiz yetim
Dön artık ey Nebi!

Ümmetin dağıldı,
İzlerin bulandı
Sen yoksun!

Kudüs mahzun
Kabe yorgun
Dost dostu düşman
El-Emin! Dön artık!

Kıyamet adım adım gelmekte,
İnsanlık son nefesini vermekte
Ümmetin sensiz biçare
Dön artık!

Haneler huzursuz
Edepten yoksun
Sokaklar insan seli
Bedenler ruhsuz
Dertlere derman sensin ey Nebi!
Ama yoksun...

ZEYNEP SALİHA GEDİKOĞLU 8/H

DOĞAMIZ

Önceden bakardım her yer yeşil,

Şimdi bakıyorum her yer bina.

İnsanlar kirlittiler çevreyi,

Çocuklara bırakmadılar temiz bir dünya!

Kullandık benzinleri, hava nasıl dayansın?

Doğa sinyal veriyor, insanlar anlasın.

Kimse önlem almıyor, ister dünya yansın!

Doğa küskün bizlere, bunu neden anlamazsın?

Hayvanlar bile şaşkın, hayatını çaldık,

Yaşam alanlarını, ya kirlittik ya aldık.

Karayı da denizi de havayı da hor kullandık,

Nefes almak artık zor, hâlâ ders almadık.

ZEYNEP YILDIRIM 6/B

ŞEHİDİMİN ARDINDAN

Her şey o gece oldu,
Hayatı bir gecede son buldu,
O gece onu en güzel merteye,
Şehitlikle buluşturdu.
Eşini dul, çocuklarını yetim bırakanlar,
Sandılar ki adaletin kılıcını kırdılar!
Ama onu kırmak her yiğidin harcı değildi,
Bunu unuttular,

Ama unuttular ki bir şey vardı,
Biz şehitlerin ardından,
İntikam nidaları değil,
İntikam nidaları atarız!

Ey Mehmet Selim! Sen,
Vatan diye gezdiğimiz,
Bu topraklar şehidisin!
Üzülmeysin, bize emanettir bu topraklar.

Bizler bir şehit verir,
Bu toprakları vatan kılarız,
Merak etmeyesin Mehmet Selim!
Son Türk ölene kadar,
Bu topraklarda Türk bayrağı dalgalanır.

ZÜLAL YAREN YILDIRIM 7/A

BU BAYRAM BAŞKA BAYRAM

Bu bayram başka bayram
Armağansın Ata'dan
Seninle mutlu bu vatan
Uğruna dökeriz hiç düşünmeden
dökeriz kan.

Bu bayram başka bayram
Yirmi dokuz Ekim' de
Al bayrağım göklerde
Dalgaları özgürce...

Bu bayram başka bayram!
Hiç bir bayramla bir tutmam
Mustafa Kemal PaŐa'm,
Özgürlükle doldu sayende bu vatan.

Bu bayram başka bayram
Seksen milyon tek yürek
'Yaşasın Cumhuriyet' diyerek
İzindeyim Ata'm ilerleyerek.

ELİF NUR BEYAZ 8/E

KİMİM BEN?

Denizlerin nazlı bir kızımı ben,
Dağların yetim çocuğuyum ben!
Bahçelerde açan çiçek bin bir renk,
İçimde bir his merhamete denk.

Kırlarda açan papatyayım ben.
Baharın müjdesi, yağmurun sesi.
Güneşin kardeşim, dağların sesi,
Adalet türküsünün bestesiyim ben.
Beni söyleyen dilin müjdesiyim ben!

Beni bilmeyenin öfkeli sesi,
Özgürlük şarkısının en içten sesi,
Merhamet denizinin balığıyım ben.

Yüksek yaylaların dumanıyım ben!
Koyunların, kuzuların me'leme sesi,
Coşkuyla akan çeşmenin sesi,
Adaletin, merhametin temsiliyim ben.

Kimse bilemeyecek kim olduğumu.

İyinin, doğrunun yoldaşımı ben.

Kalbinde merhametle uyanın,

Adaletle uyanan gözleriyim ben!

ELİF ECRİN KAYKUN 7/F

UMUT

Sabah sızdı pencereden güneş

Umut oldu ışığı,

İçime doğdu bir neşe.

Açar çiçekler,

Yeşerir yapraklar.

Usul usul oynar çocuklar.

Evine ne güzel neşe saçar,

Her insanın içine umut dolar.

Yağan yağmur toprağı ıslatırken

İnsan içine umut eker,

Ve bütün canlılar bu vakti bekler...

BETÜL NAYIR 7/A

İYİLİĞİN ANAHTARI

Merhamet insanoğluna yakışır
Adaletli olan ayakta alkışlanır
Bu dünyada hep iyiler mi ağlaşır?
Seven insan merhametle yaklaşır.

Soyumuz gelmiş Hz. Adem'den
Adaletli öğrenmişiz Hz. Ömer'den
İyi insanız olmayız kötülerden
Kalıcı değiliz ki bu bedenden.

Peygamberimiz bize ne demiş?
Hep doğruluğu, dürüstlüğü
Merhametli olan mutluluğa ermiş.
Adaletli olan da çok verilirmiş.

Kötülük varsa nefsinde
Bu dünya böyle geçer elbette
Faniyiz hepimiz bu evrende
İyilik ve adalet ara kendinde

İçimde var merhamet duygusu
Asla olma kötünün dostu
Bu dünya bir ömür kurgusu
Adalet ve merhamettir vurgusu.

NEHİR AKYOL 8/G

VATAN SEVGİSİ

Bu vatan bize
Atatürk'ten emanet
Her daim onu
Koruyup gözet

Dalgalanan bayrak
Al rengine boyandı
Şehitlerimizin kanı
Bayrağımızda saklı

Bayrağımız göklerde
Dalgalandığı sürece
Saygın olsun hürmetle
Askere polise

Bu vatan uğruna
Verilen şehitler
Nabzımdaki kan gibi
Asla ölmeyecekler

MERYEM MEMİŞ 6/I

MEMLEKET HAVASI

Yeşil rengini gördükçe,
Aklıma çam ağaçları gelir.
Yüce dağların endamı
Dilden dile söylenir.

Benim de gözlerim yeşile kaçar,
Aklıma gelince dağlar gözlerim onları arar.
Ama bakıyorum ki şehirdeyim
Üzölmek neye yarar

Mis gibi toprak kokusu,
Geçmez buradan insan ordusu.
Yeşilliğı görünce bakakalırsın
Sanki bir cennet avlusu

Ben şehirdeyim, aklım ise köyümde
Ne güzeldir yemyeşil örtüsü bu mevsimde
Hiç unutmam hep aklımda hatırası
Gel gidelim alalım mis gibi memleket havası.

İPEK AKYOL 6/B

RAMAZAN NEDİR?

Selamun aleyküm arkadaşlar ben Hümeýra. Bugün sizinle “Ramazan” konusunu tartışacağız. Geçen günlerde biri bana: “Ramazan nedir?” diye sordu. Biraz düşündükten sonra kendime sordum Ramazan nedir? Sadece oruç tutmak mıydı? Ya da oruç tutup sağa sola çatmak mıydı? Hayır, Ramazan ikisi de değildi.

Oruç tutup açların halinden anlamaktır Ramazan. Elimizdeki nimetlere şükretmektir Ramazan. Pide kuyruğunda iftar açmaktır Ramazan. Küslerin barışmasıdır Ramazan. Dedelerimizin ninelerimizin hikayeleridir Ramazan. “Nerde o eski Ramazanlar” diye hayıflanmaktır Ramazan. Pek fazla görüşemeyen akrabaların buluşmasıdır Ramazan. Çocukların dört gözle bayramı beklemesidir Ramazan. Bayram gelince şeker toplamaktır Ramazan. Sabah kavga edip beş dakika sonra barışmaktır Ramazan. Annemizin sahurda ve iftarda özel yemek ve tatlılar yapmasıdır Ramazan. Orucumuzu açınca yüzümüzde oluşan ufak gülümsemedir. Fitre vermektir Ramazan. Annemizle Teravih’e gitmektir Ramazan. Küslüklerin bitmesidir Ramazan. Savaşların yerini barışın ve oyunların almasıdır. Kur’an okumaktır Ramazan. Her sene aynı coşkuyla bayramı karşılamaktır Ramazan. Uyku ağır bassa da koşa koşa bayram namazına gitmektir. Tanımadığın kişilerle topluca bayramlaşmaktır Ramazan. Kadir gecesinde ailemizle dua etmek, dua dinlemektir Ramazan. Küçük çocukların tekne orucu tutmasıdır Ramazan. Ramazan pidesi için kuyruğa girmektir Küçük çocukların annelerini onları sahura kaldırmak için zorlamalarıdır Ramazan. İftar programlarıdır Ramazan. Erzak kolisi dağıtılmasıdır, ihtiyaç sahiplerinin unutulmamasıdır Ramazan. Yemek videoları izlemek ve nefsimizi terbiye etmektir Ramazan.

İşte Ramazan bana göre bunları ifade ediyor. Peki ya size göre Ramazan ne ifade ediyor? Cevaplarınızı çok merak ediyorum.

Hayırlı Ramazanlar!

HÜMEYRA CEMRE TÜRK 7/F

MERHAMET

Eylülün ortalarına doğru bir vakitti. Ağaçlar bile bunu fark etmemiş olacak ki sonbahara hiçbir hazırlık yapmamış, hepsi hâlâ yemyeşildiler. Buna rağmen güneşe aldanıp üzerine palto almadığı için geri dönen birçok insan vardı. Tarık Bey de onlardan biriydi. Kapıya son kez olması dileğiyle bu sefer biraz daha sert vurdu. Elleriyle bir yandan kollarını sıvazlarken bir yandan da içinden kendisini daha demin uğurlamış olan eşinin şimdi nereye gitmiş olabileceğini düşünüyordu. Aslında bu onun için sorun olmazdı ama işe geç kalacaktı ve patronu bunu fazlasıyla umursardı. “Yanına almadan evden çıkmazsın, bugün de almayasın mı tuttu Tarık?” diye anahtarını yanına almadığı için kendi kendine söylenmeye başlamıştı ki tıkırtıları duydu. Nur Hanım neden geri döndüğünü anlamış olacaktı ki hızla kapıyı açarak paltoyu eşinin üzerine fırlatırcasına attı. Tarık Bey bir yandan paltoyu giyerken bir yandan da eşiyile konuşuyordu: “Amacın kapıyı kırmaksa, az daha başaracaktın hayatım. Ne diye alacaklı gibi vuruyorsun. Sanki keyfimden açmıyorum sana kapıyı.” dedi. Tarık Bey: ”İki dakikada nasıl bir işin çıkmış olabilir ama gözümün Nur’u?” dedi. Bunun üzerine eşi: ”Ne bileyim kapıdakinin sen olduğunu. Tuvalete girmiştin, sen hep alırsın anahtarını. Zeynep dedikodu yapmaya gelmiştir yine, diye de pek acele etmedim.” Kapıyı neden geç açtığını hızlı hızlı açıklayan kadının ardından Tarık Bey, derin bir of çekti. “Neyse boş ver. Sen de haklısın.” uzanıp eşinin alınına ufak bir buse kondurdu. “Hadi Allah’a ısmarladık. ”Tam hızlanırken Nur Hanım onu durdurdu. “Anahtarını al!” Tarık Bey, duyduğu şeyle avuç içini alnıyla buluşturdu. “Ah, evet!” Anahtarı cebine atarken Nur Hanım diğer eline bir de şemsiye tutuşturdu. Katlanır şemsiyeyi de bir diğer cebine yerleştirdi. Eşine teşekkür ettikten sonra sokak lambasına yasladığı bisikletine atlayıp pedalları hızla çevirmeye başladı. Geç kalırsa cidden işinden olurdu!

Her gün önünden geçtiği binaların bulunduğu, insanlara selam vere vere devam ettiği yollarda bugün her zamankinden daha hızlı ilerliyordu. Ellerinin sıkıca kavradığı gidonu bırakmadan saate baktı. İşbaşı yapmasına on beş dakika kalmıştı. Kendisini biraz daha zorlarsa elbet yetişirdi. Ama kısa bir süreliğine de olsa soluklanması gerekiyordu. Pedalları daha yavaş tempoda çevirerek devam etmekle yetindi. Bu zamanlarda sonbaharın rengini almaya başlayan ağaçlarda tık yoktu. Dudakları belli belirsiz büküldü. Parkta tek tük insan vardı. Onlar da koşuyordu. Hepsi genç insanlardı. Biri dışında. Ağarmış saçlarına rağmen neredeyse onlar kadar hızlıydı. Tarık Bey’in onu izlediğini fark ettiğinde eliyle asker selamına benzeyen bir tür hareket yaptı. Bunu gören Tarık Bey de aynı şekilde karşılık vermekten kendisini alıkoyamadı. Ağacın üstüne tünemiş bir karga, kulak tırmalayan türden bir ses çıkardığında Tarık Bey istemsizce oraya doğru baktı. Fakat gördüğü tek şey bir karga değildi. Hemen yanındaki ağacın üstünde kara bir kedi vardı. Yavru gibi duruyordu. Ağacın gövdesine sinmiş, üzerinde bulunduğu kalın dalın ucundaki yapraklar rüzgarın yönüne doğru her hareketlenişinde kuyruğunu dikleştiriyordu. Tarık Bey’in zannınca orada mahsur kalmıştı. Kol saatine bir ufak bakış attı. Maalesef ki kediye yardım etmek için yeterli zamanı yoktu. Elbet oradakilerden biri kediyi tez vakitte görür, yardımcı olurdu. İçinde ufak bir buruklukla da olsa pedalları yeniden hızlı hızlı çevirmeye başladı. Karga aynı şekilde bir kez daha ötünce kafasını aniden o tarafa çevirdi. Kedinin aşağıya doğru kafasını eğdiğini gördü. Ah! O kediyi öyle bırakıp gidemeyecekti! Hemen bisikletin direksiyonunu kırıp parkın diğer kapısından parka girdi. Kedi

çoktan miyavlayarak ağacın üstünden yardım istemeye başlamıştı bile. Ağacın hemen önünde durdu. Tamam, kediyi oradan kurtaracaktı. Bunun için, geç kalmayı göze almıştı. Ama bunu nasıl yapacaktı? Kedi orada fazla sabırsızdı. Tarık Bey'in elini ayağına dolaştıracak kadar hem de... Elleriyle kediyi tutabilir miydi ki? İtfaiyeciler nasıl yapıyordu? Ya merdivenle ya da geniş, muşamba tarzı bir şeyle... Merdiven bulamazdı ama bir örtü... Gözleriyle etrafı taramaya başladı fakat bir şey yok gibiydi. Bir yandan da mırıldanıyordu. "örtü... örtü... muşamba..."

Telefondan itfaiyeyi aramak üzere elini cebine attığında Nur Hanım'ın sabah çıkarken eline tutuşturduğu şemsiye geldi. Şemsiyeyi cebinden çıkardığı gibi açarak ters çevirdi. Kedi bunun üstüne atlayabilirdi. Kediyi ikna etmeye çalışmasına gerek yoktu. Çünkü kedi zaten son anlarda iyice hareketlenmişti. "Ya atlayacak ya da düşecek" derken kediyi şemsiyenin içinde kendisine bakar halde buluverdi. Düşündüğü kadar olmasa da yavru bir kediydi. Kapkara tüylerinin arasındaki çakmak çakmak mavi gözleriyle pek bir sevimliydi. Sevmeden kediyi yavaşça yere bıraktı. Onunla daha fazla zaman geçirmek isterdi ama geç kalmıştı. Daha fazla zaman kaybedemezdi. Bisikletine atladığı anda rüzgar gibi yol almaya başladı. Saatler ilerlemişti. İkinci henüz okunuyordu. Fazlasıyla mutluydu çünkü işvereni de bugün geç kalmıştı ve onun geç geldiğinden haberi yoktu. Olmayacaktı da. Salih Bey iki şeye fazlasıyla önem verirdi: İşinde iyi olunması ve zamanında gelinmesi. Tarık Bey işinde gerçekten iyiydi. İşe başlamasından hemen üç ay sonrasında terfi etmişti. Fakat geç kalmıştı. Bu ilk bile olsa Salih Bey'in gözünden tamamen düşebilirdi. Hepsi her ne kadar iş arkadaşı olsa bile aile gibiydiler. Kimse kimsenin kötülüğünü istemezdi. İşte bu yüzden Salih Bey'in bundan hiçbir zaman haberi olmayacaktı. O, bunları düşünüp kalemiyle oynadığı sırada Salih Bey'in sekreteri kapıyı tıklattı: "Salih Bey sizi odasına çağırıyor." Tarık Bey, kafasını sallayarak sekreterin arkasına koyuldu. Salih Bey'in sekreteri Nilay Hanım kapıyı tıklatarak içeri girdi. Ve tabii ki Tarık Bey de hemen arkasından girerek kapıyı kapattı. "Buyurun Salih Bey, bir sorun mu var?" Mehmet Bey de oradaydı, onunla gözleri kesişti. Tatlı bir tebessüm etti ona. Ama maalesef ki aynı şekilde karşılık alamadı.

Mehmet Bey'i o işe aldırılmıştı. İster istemez ona bir sempati duyuyordu. O yüzden onun bu tavrını görmezden geldi. "Bilmem, bir sorun var mı Tarık Bey?" Tarık Bey anlamaz şekilde yüzünü buruşturdu. "Geç kalmanız için bir sorun olmuş olmalı, değil mi?" Ne demişti o öyle? İşe geç kaldığını nereden bilebilirdi. Kaşları hafiften çatıldı. "Kedi..." "Ee, ne olmuş kediyeye?" Boğazı kurumuştü. Ufak bir boğaz temizlemesinin ardından devam etti. "Yavru bir kedi ağaçta mahsur kalmıştı. Onu öyle bırakamazdım Salih Bey. Kendini yaralardı." "Her gördüğümüz kediyi kurtaralım mı yani?" Tarık Bey ne diyeceğini bilemiyordu. Hala ona bunu kimin söylediğini merak ediyordu ve bu da onun anda kalmasına kısmen engel oluyordu. Salih Bey devam etti: "Anlaşıldı... Size en başından da söylemişim. Her şeyi affederim ama işe geç kalınmasından hiç hoşlanmam diye. O yüzden bana bunu söylemeyi düşünmüyordunuz, değil mi? Ama ne iyi ki Mehmet Bey bizimle. O söylemeseydi gerçekten haberim olmayacaktı." ağzından sözcükler dökülmeye devam ettikçe Tarık Bey'in gözleri fal taşı gibi açıldı. Mehmet Bey mi? O mu söylemişti Salih Bey'e? İnanamıyordu. Daha dün kahve eşliğinde sohbet ettiği, beraberce evinde yemek yedikleri Mehmet Bey mi? Salih Bey devam etti: "Eşyalarını toplayabilirsin sanıyorum Tarık?" adının söylenmesiyle geçirdiği ufak şokta bir delik açılmıştı. Salih Bey kaşlarını havalandırmış ona bakıyordu. Sersem bir şekilde cevapladı: "Evet..." nefesini tuttuğunu, sarsak adımlarla dışarı çıkıp, nasıl olduğunu bile bilmeden kapıyı kapattığı an fark etti. Kısa bir süre derin derin nefesler çekti içine başka ne yapacağını bilemez halde.

Kendisini daha iyi hissettiği anda destek almak için dayandığı duvardan ayrıldı. “Pekala,” Daha sağlam adımlarla odasına gidip eşyalarını topladı. Geldiği ilk anda masasının üzerinde özenle konulduğu, Nur Hanım ve onun fazlasıyla mutlu oldukları anda çekilmiş çerçeveli fotoğraf ve arkadaşlarıyla olan bir diğer çerçeveli fotoğraf ne kadar “eşyalar” olarak adlandırılırsa tabii. Onun o şekilde binadan çıktığını gören iş arkadaşları neler olduğunu az çok anladı ama Tarık Bey’in bunu hazmetmesi için biraz yalnız kalmasının daha iyi olacağını düşündüler. Tarık Bey biraz duygusal biriydi. Kesinlikle biraz kendi kendine kalıp, arkadaşının ona olan ihanetini hazmetmesi gerekiyordu.

Tarık Bey, bisikleti her zaman bağladığı yerden çözdü ve seleye yavaşça oturdu. Derince bir nefes daha çekti içine ve yola koyuldu. Yavaştan yağmur çiselemeye başladığında Tarık Bey şemsiyeyi çıkardı. Bir eliyle bisikletin düz gidip dengesini korumasını sağlarken bir eliyle de şemsiyeyi tutuyordu. Fakat birden güçlü bir rüzgar geldi ve Tarık Bey’in elinden şemsiyesini alıp kaçtı. Tarık Bey’in şemsiyenin arkasından bakmaya bile isteği yoktu. Yine de bisikletten indi ve bisikleti sol tarafına aldı. Yerler ıslanmıştı -asla sorun teşkil edecek kadar değil- ve o kayıp düşmek istemiyordu. Bir süre ilerledikten sonra ufak bir sürtünme sesi gelmeye başladı kulağına. O durunca ses de duruyordu. Ne olduğunu anlayamamıştı. Bisikletten mi geliyordu? Umursamadı. Bir süre daha öyle gitti. Fakat katlanılamayacak dereceye geldiğinde bunu daha fazla erteleyemeyeceğini anladı. Durup destekliği açtı. Tam bisikleti incelemeye başlayacaktı ki yerdeki şemsiyesini gördü -ve elbette ona şemsiyeyi getiren yeni arkadaşını da- ardından yüzünü koca bir tebessüm kapladı.

“Gel buraya tatlım” Şemsiyeyi başının üstünde tutarak ilerlemeye başladı.

“Teşekkür ederim, beni bırakmadığın için.”

“Miyav!..”

BANA KUDÜS'Ü ANLAT

Filistin... Kudüs... Mescid-i Aksa...

Geçmiş günümüze taşıyan atmosferi ve doğal güzellikleriyle yoğun ilgi gören, üç semavi din için kutsal sayılan mübarek şehir. Allah'ın dokunulmaz kıldığı üç hareminden biri. Geçmişten bugüne kıymetli olup hak ettiği değeri göremeyen ya da değer görülmesine yüreği yasal şehir. Hz. Davut, Hz. İsa, Hz. Süleyman ve daha birçok Peygambere ev sahipliği yapmış kutlu şehir.

Mescid-i Aksa on altı ay boyunca Peygamber Efendimizin ve Müslümanların yönlendiği ilk kıblemizdir. İsrâ ve Miraç'a şahitlik etmiştir. Hz. Ömer'in fethiyle adalet dağıtıdır. Selahattin Eyyubi'nin önce kalben sonra fiilen fethediştir. Abdulhamit'in sarıp sarmalayışı ve koruyuşudur. Mescid-i Aksa kıymetlidir: İslam'a ve Müslümana. Sadece Müslümanlara değil, Hristiyanlara da kıymetlidir. Onlar için kıymetli kiliselerin ev sahibidir. Yahudiler için ise en kutsal şehirdir. Bu nedenle nice kitap ve şiire konu olmuştur. Kitaplarda okurken tam anlayamadığım yerlerde annem ve babam detaylı tasvirleriyle gözümde canlandırdığım güzel şehir. Her dinlediğim kıssada farklı farklı duygular hissettiğim şehir. Peygamber Efendimizin en üzgün olduğu "*Hüzün Yılında*" ona müjde olduğunu bildiğim şehir. Sokaklarında nice peygamberin yürüdüğü, güldüğü ve öldüğü şehir. Hz. Ömer, Selahattin Eyyubi gibi fatihlerle kurtuluşa ermiş ama sonrasında zalimin zulmünden kurtulamamış... Buna rağmen Elif gibi dimdik durmuş, sadece secdede Allah'a eğilmiş insanların yaşadığı mübarek şehir. İsyân yerine şükür ve tevekkülün üst düzeyde olduğu şehir. Benden önce dedemin, ninemin, babamın, annemin ve bütün Müslümanların duası olan şimdilerde de benim de dualarıma eklenmiş yaşlı şehir. Hanzala karikatürü ile bütünleşmiş ve tam manasıyla vücut bulmuş şehir. Çocukların çocuk olmadan büyüdüğü ya da öldüğü şehir. Yaşlıtlarımın özgürce çocuk olabilmeleri için her fırsatta dua ettiğim, adını duyduğumda hüznle kaplandığım şehir.

Sen Mescid-i Aksa'sın; Müslümanların ilk kıblesi, Miraç'a yol veren hız üssü, Nebiler'in hemşehrisi! Allah'ın dokunulmaz kıldığı üç haremde biri... Kurtuluşun Allah tarafından müjdelendiği şehir. Küçük kalbimle, dilimin döndüğünce dualarımdan eksik etmedim ve etmeyeceğim. Dik duruşuna hayran olduğum şehir! Şimdi kimseciklerin yanına varmadığı, "Müminden yoksun, tek ve تنها çöllerde kayıp, yetim bir vaha... (Mehmet Akif İNAN)" Kalplerimizdeki derin sevdası. Sen Mescid-i Aksa'sın!..

AZRA BETÜL YARDIMCI 5/F

İMAM HATİPLİSİN SEN

Asım'ın nesli yetişir sende
Ümmetin umudu yeşerir senle
Kur'an nakşedilir her bir zerrene
Özüne güven imam hatiplisin sen!

İnci tacındır başındaki örtün
Tebessümünden bellidir asilliğin
Edebinle ahlakınla farklısın,
Kıymetini bil imam hatiplisin sen!

Gördüğüne aldanıp rüzgarlarda savrulma
Ataların dururken sahte kahramanlara kanma
Kim olduğunu unutup Nebi'nin yolundan şaşma
Uyanık ol imam hatiplisin sen!

Mücadelen zor, yükün ağırdır
Sana rehber olan taşıdığın imandır
Gücün kuvvetin zikrettiğin Mevla'dır
Rabb'inin adıyla oku imam hatiplisin sen!

Asrın Mus'ab'ısın , Sümeyye sensin
Peygamberin övdüğü, kardeşlerim dediği sensin
21. asra damga vuracak sensin
Başını dik tut imam hatiplisin sen!

ZEYNEP SALİHA GEDİKOĞLU 8/H

(Mevlid-i Nebi Haftası Etkinlikleri Şiir Yarışmasında İlçe 2.si olmuştur.)